

rozsévač rozsievač

10

október–rijen
2018
ročník 87

Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

Bud' súčasťou skupinky • Naše služba na karlovarském festivalu
Rada BJB má nového predsedu • Masarykovy vztahy s baptisty

SKUPINKY S KOMPLEXNÍ NÁPLNÍ

*„Lebo kde sú zhromaždení dvaja alebo traja v mojom mene,
tam som ja medzi nimi“ (Mt 18, 20).*

Spomienka na Habánov vo Veľkých Levároch

Každý rok sa v priestoroch Habánskeho dvora vo Veľkých Levároch koná v prvú júlovú nedelu Habánsky hodový jarmok. Je to vlastne spomienka na anabaptistických predkov súčasných obyvateľov obce, z ktorých väčšina o duchovnom odkaze a dedičstve Habánov vie len veľmi málo. Skupina baptistov z Maďarska, najmä z obce Neszmély, pod vedením br. F. Benkőa a ich kazatela S. Szilágyiho sa rozhodla tohto roku zúčastiť tohto podujatia vo Veľkých Levároch.

V minulých rokoch už zorganizovali niekoľko habánskych pamätných dní na viacerých miestach Maďarska a na Slovensku vo Svätom Petri a v Dunajskej Stredie. Preto túžili pripomenúť si duchovný od-

kaz novokrstenov aj priamo v jednom z ich stredísk. Ku skupine sa pripojil aj brat Dr. Kálmán Mészáros, cirkevný historik a bývalý predsedajúci maďarských baptistov spolu s niektorými veriacimi z Budapešti. Zo Slovenska sa zúčastnili bratia Ján Szöllős a Koloman Erdélyi, z Česka brat J. Titěra s manželkou a brat J. Vix z Rakúska.

Pozornosť prítomných obyvateľov obce vyvolalo, že sme sa obliekli

do habánskych odevov, ktorých repliky pripriali a priniesli bratia z Maďarska. Zúčastnili sme sa v nich aj katolíckej omše pred Habánskou kaplnkou. V príhovore katolíckeho

knaza bola zdôraznená najmä potreba zachovania a odovzdania viery v Krista nasledujúcim generáciám. Pripomenul,

že Habáni boli kresťania, ktorí kvôli svojej

viere v Krista museli opustiť svoju vlast

a prišli aj do Veľkých Levárov.

Po omši sme mali aj my príležitosť v bývalej habánskej modlitebnej postavenej v roku 1760 mať krátku spomienku na našich duchovných predchodcov s príhovorom br. Kálmana Mészárosa, modlitbami a piesňami. Viacerí miestni ľudia, medzi nimi aj niektorí pokravní potomkovia Habánov, sa v rozhovoroch zaujímali o ich odkaz viere, čo bola príležitosť vydať svedectvo aj o našej viere v Krista. Rozdávali sme aj farebné letáky s informáciou o Habánoch, ktoré tiež pripravili bratia z Maďarska. Na záver pobytu v Levároch sme navštívili aj tamoxie Habánske múzeum.

Popoludní sme na pozvanie brata J. Vixa navštívili hrad Falkenstein v Rakúsku, kde pred popravou väzni B. Hubmaiera.

V roku 1539 tu väznilo 150 anabaptistických vedúcich z okolitých komunit a odtiaľ ich poslali na cestu smrti na galeje do Terstu. Na dvore hradu pripomína túto skutočnosť replika galéry

(lode). Malé múzeum „Täufergwölb“ (Kobka krstencov) veľmi pôsobivým spôsobom pripomína dejiny krstencov, ich odhadanie znášať utrpenie a obetovať život kvôli viere v Krista.

Na týchto miestach sme si uvedomili, aké dôležité je nielen niečo vedieť, ale aj si pripomínať život a pôsobenie našich predchodcov vo viere, ako nám to prikazuje aj Písma (Heb 13, 7). Môže to byť veľkou inšpiráciou pre naš život viere

a aj príležitosťou na evanjelizáciu.

Preto sme prijali pozvanie, aby sme sa zúčastnili Habánskeho dňa vo Veľkých Levároch aj budúci rok a chceli by sme si našich anabaptistických predchodcov vo viere pripomínať aj na iných miestach.

-js-

Obsah

Spomienka na Habánov vo Veľkých Levároch...	2
Spoločenstvo veriacich...	3
Premieňajúca moc...	4
Jsou dôležité?	
Pán promenuje zevnútř...	5
Benjamin Uhrin nový predseda rady BJB...	6
Očekávame s dôvěrou...	8
Dávám Bohu každý den...	9
Čujem, že sú roztržky medzi vami...	10
Dodrží, co slíbil	
Masarykovy vzťahy s baptisty...	11
V dědových stopách...	12
Naše služba na karlovarském filmovém festivalu...	13
Bud' súčasťou skupinky...	14
Dobre, ja počkám...	15
Môj krst...	16
Věřím, že tento okamžik byl v Božím plánu	
Príbehy doktora z džungle...	17
Modlitební setkání BJB	
Zborová dovolenka	
Podpořte nepálské studenty	
biblických škol...	18
Nádej pre deti Nepálu (inzercia)	
Tvárou v tvář	
Inzercia a redakčné oznamy	
Nepál - církev tu žije jako za doby	
působení prvních apoštolů...	19
Ondrej Betko: Šťastný človek...	20

rozsievač • rozsévač Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

Predsedajúci rady: Ján Szöllős
Séfredaktorka: Mari Horáčková
Redakčná rada: S. Baláz, D. Jersák, M. Jersák, M. Kešjarová, E. Pribulová, L. Podobná
Grafická konцепcia časopisu: Ján Bogero
Jazyková a redakčná úprava: J. Chová, M. Horáčková, I. Kultová, L. Miklošová, E. Pribulová
Redakcia a administrácia: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava, tel./fax +421 902 815 188. E-mail: roszievac@baptist.sk
Vychádzka 11-krát do roka:

Cena výtlačku: Odberatelia v SR: predplatné 14,50 € na rok (cena jedného výtlačku 1,45 €) + poštovné, pravopredplatiteľia majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatné (nie na poštovnom). Poštovné - zbyty: 3,- € za kus a rok, jednotlivci: 5,6 € za kus a rok

Odberatelia v ČR: Předplatné 370 Kč (cena jednoho výtisku 37,- Kč) + poštovné, pravopredplatiteľia majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatné (nie na poštovnom). Poštovné - zbyty: 102,- Kč na kus a rok, jednotlivci: 37,- Kč + 25,- poštovné za kus a rok.

Zahraniční odberatelia: predplatné 14,50 €, poštovné 29 €.
SR: IBAN: SK35 0900 0000 1148 9120, do poznámky napišť meno odberatelia. Var. symbol: 888. **CR:** Česká spořitelna Praha, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 SWIFT: GIBASKBX Clearing: SLSL PC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 1148 9120

Objednávky: ČR: Banský výber v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4; SR: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava

Uzávierka obsahu čísla 10/2018: 19. 9. 2018

Výroba: Bittner print s. r. o., Bratislava, náklad 1300 ks.

SSN 02316919 – MK SR 699/92

Pozn.: Nie všetky uverejnené články vyjadrujú názor redakcie.

Miriam Kešjarová

Skupinky s komplexnou náplňou... Ked' som si prvýkrát prečítala tento nadpis, nevedela som si pod ním predstaviť nič konkrétné. Potom som začala premýšľať...

Listovala som v Biblia a narazila som na verš zo Skutkov 2, 46: *Deň čo deň spoločne zotrúvali v chráme, po domoch lámali chlieb a spoločne jedávali pokrm s radostou a úprimným srdcom*. Takto žili veriaci v prvotnej cirkvi. Stretnávali sa na spoločných bohoslužbách i v domácnostiach. Ich stretnutia charakterizovala radosť, spoločné chválenie Boha a vzájomná láska a spolupatričnosť (Skutky 2, 44 – 47). Boli prítažliví pre svoje okolie a pritahovali k sebe ďalších. Samozrejme, že to nebolo výsledok ich snaženia, ale pôsobenie Svätého Ducha skrás nich.

Ked' čítam tieto verše, želám si, aby sme aj dnes zažívali takú radosť a túžbu stretávať sa s našimi bratmi a sestrami, nielen v nedelu na zhromaždení. Je to dosť málo raz do týždňa si podať ruku a usmieť sa na seba...

Uvedomujem si, že s mnohými ľuďmi chodí do jedného spoločenstva už desaťročia a nič o nich neviem... A viacerých som spoznala až vtedy, keď sme sa začali stretnávať aj mimo zhromaždenia.

Nie som teológ, aby som rozoberala význam stretávania sa po domoch...

Po jednom rodinnom tábore sme sa viacerí zhodli na tom, že by bolo dobré rovjať

Spoločenstvo veriacich

vzniknuté priateľstvá a vzťahy aj počas bežného roka. V nadväznosti na to sme sa niekoľko rokov stretávali ako manželské páry. Študovali sme Božie slovo, modlili sme sa, hovorili sme o svojich radostach i problémoch.

Ked' viaceri sestieri prežívalo krízu vo vzťahoch, stretávali sme sa spolu pravidelne na modlitbách a pri vzájomnom zdieľaní sa.

Veľký význam skupiek som si uvedomila pri svojich deťoch. Vnímala som, že sa im nechce chodiť na „klasické“ mládežce cez víkend. Ako mamu ma to mrzelo, ale nemala som v úmysle ich do niečoho tlačiť. Potom ktorí prišeli s myšlienou vytvoriť skupinku pre chlapcov a neskôr aj pre dievčatá.

Moje deti túto iniciatívu privítali a pravidelne začali chodiť aj na mládežce cez víkend. Z môjho laického pohľadu sú skupinky miestom, kde sa človek môže viac prejavíť, môže sa pýtať na konkrétné veci a hľadať odpovede spolu s ďalšími veriacimi. Niektorí neveriaci priatelia ľahšie prídu na skupinku ako do kostola. Skupinky môžu byť teda miestom prvého kontaktu s Bohom a Jeho Slovom.

Som vďačná, že Pán Boh nám dáva rôzne možnosti, ako Ho môžeme chváliť a lepšie spoznávať. Jednou z týchto možností sú aj skupinky. Preto si myslím, že v zbroch majú svoje miesto a treba im venovať patričnú pozornosť.

„Deň čo deň spoločne zotrúvali v chráme...“
(Sk 2, 44 – 47).

Premieňajúca moc

Obrovská väčšina ľudí na svete trpí. Podľa štatistik najmenej 215 miliónov detí musí ťažko pracovať, aby nejako prežili. Často už od útleho veku a v rizikových, neraz aj neľudských podmienkach. Zraniteľnou skupinou sú ženy, chorí, rôzne postihnutí, utečenci a mnoho ďalších, s ktorými tí silnejši často zaobchádzajú veľmi nespravodivo a kruto. **Zmeniť ukrutné srdce na láskavé, súcitné a šľachetné nie je v ľudských silách.** Na to nestačí iba prijímanie dobrých zákonov, i keď aj to je dôležité. Je potrebné omnoho viac. Božia premieňajúca moc. Táto moc sa obyčajne prejavuje v úzkom kontakte ľudí medzi sebou a s Bohom. Zmena Saula z tvrdého prenasledovateľa na šľachetného muža sa udiala pri osobnom stretnutí s Pánom Ježišom a za pomocí Ananiáša a niektorých ďalších kresťanov. Aj v mojom živote prebehli tie najdôležitejšie udalosti väčšinou v malom. Pán Ježiš povedal: „**Lebo kde sú zhromaždení dvaja alebo traja v mojom mene, tam som ja medzi nimi**“ (Mt 18, 20). Keď som prežil odpustenie svojich hriechov a získal istotu spasenia, boli sme len dvaja. Brat kazateľ Ján Kríška a ja, na kolennach pred Bohom. Ten deň sa stal klúčovým medzníkom v mojom živote. O niekoľko rokov neskôr, na inom mieste, sme zakladali hudobnú skupinu. Boli sme tiež dvaja s aktívnu podporou pastora Santária. Tiež sme vždy začínali s modlitbami. Postupne sa nám pridávali ďalší. Táto hudobná skupina spolu so skupinou mládeže vytvárala prostredie, v ktorom neskôr vznikali kresťanské manželstvá a rodiny a z neho vychádzali aj noví pracovníci. O niekoľko ďalších rokov, keď mi Pán Boh daroval manželku a dvoch synov, sme zase na inom mieste pokračovali v takejto službe ako rodina. Okolo našich detí sa zhromažďovali ďalšie deti, niektorí rodičia a aj mládež zo študentského prostredia. Spôsobom sme rozvíjali spev a hudbu, potom aj šport a inú tvorivosť. Takto sme slúžili v našom okruhu a okoli, až kým deti nevyrástli a študenti sa nerozšli. Aj z tejto skupinky vyrástli niektorí potenciálni pracovníci. Istý čas pracoval v našom meste misionár Craig Averill s rodinou. Vtedy sme boli všetci zapojení v troch študijných skupinkách. Okrem starostovstva fungovala ešte detská besiedka a sesterský krúžok. Boli to roky rozkvetu duchovnej práce. Všetky tieto príklady ukazujú na to, aké dôležité je jednomyselné stretnanie sa v mene Pána Ježiša, aj keď sú to len dvaja či tria. Zo skúseností iných vyplýva, že potenciál skupinek, ak sú efektívne vedené, môže byť ēšte oveľa väčší. V literatúre sa piše, že **plánované množenie malých skupín** sa deje vďaka priebežnej výchove vedúcich a že najdôležitejšou úlohou vedúcich je objavovať a vyberať perspektívnych vedúcich, ktorí budú zakladať ďalšie skupiny rôzneho druhu, charakteru, ale s **komplexnou náplňou**. To znamená, že prinášajú odpovede na kládené otázky a uspokojujú skutočné potreby svojich členov. Pritom sú zamerané na upevňovanie vzťahu s Bohom, medzi sebou navzájom a na službu smerom navonok. Zažili sme však aj viaceré rozdelenia, odchodom a sklamania ... V súčasnosti sú v našom meste z týchto dôvodov najmenej tri rôzne skupiny kresťanov. Keby sme vtedy vedeli viac z tejto oblasti, všeličo sa mohlo vyvíjať priaznivejšie v prospech jednoty. Hovorí sa, že podstatná časť pravého duchovného života sa odohráva práve v malých skupinkách. Vytvárajú ovzdušie pre zbližovanie ľudí. Sú prirodzeným miestom, kde sa kresťan učí slúžiť. Ak sú dobre vedené a správne prepojené s celkom, tak sa môžu stať vstupnými bránami do zboru pre ľudí zvonku a mestom, kde prebieha odovzdávanie duchovného života a presvedčenia. Ak sa toto všetko deje, vtedy nie je ďalším získavat ďalších. Pán Ježiš povedal: „**Ak dvaja z vás budú na zemi jedno-myselné prosiť o čokolvek, dostanú to od môjho Otca, ktorý je v nebesiach**“ (Mt 18, 19). Pri pohľade späť a vo svetle tohto textu si uvedomujem, že vo všetkých obdobiah duchovného života a práce, ktoré boli úspešné, vládla medzi nami zhoda. Tam, kde to tak nebolo, boli sme duchovne neplodní. Vtedy sme nepriňášali dobré ovocie. Nato, aby sme mohli prispieť k zmierneniu utrpenia vo svete, je potrebná Božia premieňajúca pomoc zhora. Len s Božou pomocou budeme môcť vytvárať bezpečné a pokojné prostredie, v ktorom si ľudia nebudú navzájom ubližovať, ale v pokoji si tam odpočínu a načerpajú nové sily. Prostredie, kde bude napĺňané slovo z Listu Hebrejom 10, 25 – 26: „**Majme záujem jeden o druhého a povzbudzujme sa k láske a k dobrým skutkom. Nezanedbávajúc spoločné zhromaždenia, ako to majú niektorí vo zvyku, ale sa povzbudzujte a to tým viac, čím viac badáte, že sa blíži Pánov príchod.**“

„Lebo kde sú zhromaždení dvaja alebo traja v mojom mene, tam som ja medzi nimi“ (Mt 18, 20).

Ľubomír Počai

Jsou dôležité?

Ve sborech se o rôznych skupinkách často mluví. Právě v tomto období, kdy začína školní rok se také plánuje sborový rozpis akcí a zapojení lidí do rôznych služieb. Vytvári se společenství lidí, ve kterém jsme nějak zastoupeni a rozděleni. Jsou to skupinky dětí, dorostu, mládeže, sester, bratří, maminek s malinkými dětmi a dokonce i vdov. Všechny tyto skupinky mají místo v našich sborech a nedovedeme si to bez nich představit. Jsou prostě osvědčené a svým užitkem splňují účel. Je hezké scházet se a být spolu, prožívat společně čas. Jsme spojeni službou v hudebních skupinkách a nebo modlitebních. Bratři mají své pracovní skupinky při různém plánování. A sestry se vždy osloví, když je potřeba připravit něco dobrého, nebo připravit výzdobu na nějakou speciální příležitost. Mají opravdu šikovné ruce a je na ně vždy spolehnutí. Proč to ale všechno dělají?

Sestry touží pomáhat tam, kde je jejich místo. Práce s dětmi je velmi radostná - semínka Boží lásky se tak dobře uchytí v jejich srdcích. Bratři jsou dětmi velmi oblíbeni. Vždy umí vymyslet něco, co je zajímavé. Děti moc rády spěchají do své skupinky a práce s doroستci je velmi speciální - tak moc potřebná. Vyroste z nich další mládež a právě oni, tak bezprostředně, jak jen to mládež umí, vedou druhé kamarády a spolužáky k Pánu Ježíši. Kam že je vedou? Ano, slyšte dobré - k Pánu Ježíši! Všechny sborové skupinky směřují právě k Němu.

V našem sboru je z této služby veľké požehnání, ktoré se dotýka i jejich nevěřícných rodin. Všude, ve všech skupinkách, se sdržují lidé proto, že nás k sobě volá nás Pán. Práce pro Náho vede k pomocí druhým, v zápase o ně, o jejich životy, v činech, v modlitbách a v láske bez predstupků.

„Pojdte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout“ (Mt 11, 28).

I Pán Ježiš měl svou skupinku a to ne len dvanáct vybraných mužů ... On zve k sobě všechny lidi bez rozdielu, pro každého má svůj úkol a nejlépe zná naše obdarování. Když opravdu milujete svůj sbor, tak se to pozná. Nyní se stačí zamyslet a zapojit tam, kde je třeba. Mit otevřené oči, které vidí potřeby druhých. Divali jste se někdy na botičky dětí? Někdy jsou opravdu opotřebované a potřebují nové. Rodiny s dětmi mají mnoho vydání, pomozte jim, darujte nějakou částku peněz! Jen tak schovanou v obálce, tak, aby to ani druhá vaše ruka neviděla. Myslíte, že to není možné? Zkuste to!

Dana Jersáková

Pán proměňuje zevnitř

Pobyt v Libanonu bol opäť jedinečný, hodně jsem se naučila a zažila. Prvých 14 dní jsme strávili na horách s dětmi. Meli jsme možnosť dotknúť se asi 70 dětských duší. Oba tábory mely stejné téma: Ježiš je môj Zachráncie. Představili jsme dětem lidské zachránce, hasiče, a na toto téma jsme pořádali výtvarné i fyzické aktivity. Během prvního kempu se Duch svatý dotkl individuálně dvou holčiček. Jejich mládežnický pastor s nimi pak hovořil a modlil se s nimi.

Pro mě osobně bylo nejlepší vidět, že práce, kterou s dětmi během roku mládežnický tým odvádí, přináší ovoce. Děti

jsou opravdu dobře seznámeny s evangeliem a mají výborný vztah s lidmi z církve. Tři starší pubertáci byli na obou táborech jako naši praktikanti: dvě sestry, věřící dívky v muslimském hábitu, a jeden chlapec, který ještě nemá úplně výřešeno, kde duchovně stojí. S mládežnickým pastorem jsme se shodli, že máme raději mládežníky, kteří přemýšlejí o křesťanství a zvažují, jakou hodnotu má obět a přijetí Krista pro jejich život.

Po ukončení tábora jsem s kanadským týmem jela do údolí Biqá, kde jsme si v neděli trochu odpočinuli. V pátek a sobotu byly naplánovaný návštěvy v uprchlických táborech (slumech) dále příprava a distribuce materiální pomoci (jídla a hygienických prostředků). Nejlepší na těchto návštěvách je skutečnost, že si s těmito lidmi prostě sedneme a ukážeme jim svůj zájem o jejich osobu. Podle toho, o jaké lidi se jedná a jaké mají vztahy s humanitárními organizacemi/církvemi, se snažíme zavést rozhovor na téma Ježiš a jejich duchovní podporu.

Naše návštěvy vždy končíme modlitbami za ně a jejich potřeby.

Po návratu do Bejrútu jsem měla naplánovaný rozhovory s různými vedoucími církví a dalšími organizacemi, které pomáhají uprchlíkům včetně několika uprchlíků, kteří byli a jsou pronásledováni pro svoji víru.

Celkem jsem jich zvládla deset. Ale než na takový rozhovor došlo, většinou jsem

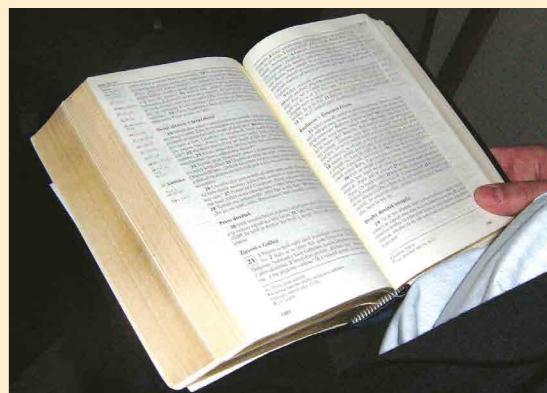
tyto respondenty musela nejdřív navštívit, seznámit se, popovídат si s nimi, vysvětlit jim, o co mi vlastně jde a jak rozhovory budou probíhat. Se vším všudy dohromady návštěva i následný rozhovor trvala něco mezi 5-6 hodinami. Právě rozhovory pro mě byly ty nejzajímavější z letošní cesty a opravdu mě hodně ovlivnily. Předně příběhy libanonských vedoucích byly překvapivé. Ani tak ne v tom, co dělají nyní, jak pracují s uprchlíky, spíš co

je pohnulo k tomu, s těmito lidmi pracovat. Dřívá většina zhruba dvou milionů uprchlíků v Libanonu pochází ze Sýrie. Z historie víme, že tyto dvě země se během 25 leté občanské války opravdu nemusely, že Sýrie Libanon prakticky okupovala, syrské jednotky zatkly tisíce Libanonců a o stovkách z nich už nikdy nikdo neslyšel.

Mnoho libanonských rodin přišlo v konfliktu se Sýrií o nejednoho člena, někdy ji vyvráždili skoro celou. A ted si představte, že jeden takový člověk, jemuž v konfliktu se Syrany zemřelo osm členů jeho rodiny, nyní těmito lidem s láskou léta pomáhá a vede je ke Kristu. Moji libanonskí vedoucí – respondenti – shodně začali tím, že Syrany a muslimy nenáviděli a že s nimi nikdy nechtěli mít nic společného, natož s nimi spolupracovat a pomáhat jim. Kristus v nich ale vypúšobil změnu, doslova to nazvali, že jim změnil, zlomil srdce pro Syrany. Tito vedoucí byli poté schopni ovlivnit i nasměrování svých sborů a vytvořili celou službu uprchlíkům jako vitální část života sboru.

Tisíce muslimů obrácených ke Kristu samozřejmě působí v „zavedených“, většinou evangelických sborech rozruch, spoustu nedorozumění, problémů, ale také určitým způsobem probuzení, zájmu, zvýšenou modlitební aktivitu, skutky milosrdenství, pohostinství a prakticky projevenou lásku k bližnímu svému.

Vypadá to, že mnoho sborů duchovně ožilo a najednou jsou dříve poloprázné budovy naplněny a kazatelé musejí dvakrát až třikrát opakovat bohoslužbu. Bůh skrz

tuto krizi také prolamuje historickou nenávist nebo přinejmenším silnou antipatií. Vím například, že jedna arménská církev začala dělat bohoslužby a vést skupinky také v arabštině!

Co se svědecky pronásledovaných kresťanů týče, to je sila, byť jiným způsobem. Mnoho muslimů se setká s Kristem ve vidění, skrze záračné vyslyšení modliteb nebo jako jeden můj známý skrze smrt blízkého kresťanského přítele. Pro svoji nově nabytou víru opravdu vynakládají nemalé finanční prostředky. Kolik z nás bylo ochotno za Nový zákon zaplatit 3 x 300 USD? Třikrát proto, že když rodina NZ doma odhalila, spálila ho. Mnozí vytřpěli brutální bití od rodinných příslušníků a nyní, jakoby se nikdy nenarodili, neexistují, jsou odkázáni jen sami na sebe. Žít individualisticky je sice zcela běžné v Evropě, ale pro lidi z Blízkého východu je to prakticky neslyšané a opravdu velmi obtížné. Pro uprchlíky bez možnosti pracovat to prakticky znamená životen na ulici.

Chtěla bych ještě zdůraznit jeden aspekt. V Evropě se často domníváme, že migrace se týká jen společenské spodiny, nevzdělaných lidí bez dovednosti. Ano, těch je bez domova spousta.

V uprchlických táborech však vedle sebe pod stanem bydlí lékaři, majitelé firem a továren, učitelé, dokonce i politici, advokáti a soudci. Znám osobně lidí, kteří se vyplatili z únosu ISIS 60 000 USD v hotovosti – a to byli jen obyčejní majitelé slepičí farmy. Vím o rodinách, které vlastnily několik domů, aut, měly pozemky a nyní nemají na nájem v ubohém bytě. Je pochopitelné, že lidé z výšších sociálních vrstev snáší tu to krizi mnohem hůře, protože jsou zvyklí na daleko vyšší sociální standard a nyní si ho nemohou dovolit.

Chtěla bych nás všechny povzbudit a vybudit k tomu, abychom tuto krizi věrně nesli na modlitbách, protože správná odpověď na ni je nesmírně obtížná a možná ani neexistuje. Modleme se za to, abychom uprchlíky viděli jako svoje bližní, aby každý z nich měl možnost slyšet o milosti skrze Ježiše Krista, aby jejich životy byly skrze Krista proměněny zevnitř. Aby je Bůh sám vedl a provázel spolu s těmi, kdo s nimi pracují, dával jim sílu, víru, naději a lásku.

A.N.

Benjamin Uhrin nový predseda Rady BJB

Gratulujem k novej role v rámci BJB!
Si zvolený zatiaľ iba krátko – voľby Konferecie delegátov zborov (KDZ) boli v máji. Ako prebieha, či prebiehalo zabeňutie do novej úlohy?

Ďakujem pekne za gratuláciu, aj keď radšej ako gratuláciu beriem prísluš modlitieb či inú ochotu pomôcť na Božom diele. Zvolenie do pozície predsedu Rady BJB považujem skôr za veľkú výzvu a zodpovednosť, nie za úspech. V úrade som od 1. júna, čiže akurát od začiatku obdobia dovolenie a prázdnin. Napriek tomu sa nám už podarilo pomerne veľa pracovných stretnutí – celej Rady, predsedníctva aj pracovných skupín. Tešíme sa, že som v prvých týždňoch mohol byť prítomný a poslužiť slobom na krste, ako aj na uvedení nového kazateľa do služby. No a snažíme sa usilovne pracovať na úlohotách v Konferencie delegátov zborov, napr. v otázke nadstavby našej budovy v Bratislave na Súlovskej či myšlienky Domu pre seniory v Bernolákove.

To znie ako dynamický štart! Čitateľom prezradíme, že už pred zvolením do Rady BJB si navštieval jednotlivé zby Rady BJB na Slovensku. Čo si počas týchto návštev zistil? Kde sa podla teba BJB na Slovensku v súčasnosti nachádza?

Návšteva skoro všetkých našich zborov v priebehu niekoľkých mesiacov bola pre mňa veľmi zaujímavá skúsenosť. Veľmi jasne som videl a zažil rôznosť a pestrosť od malinkých spoločenstiev až po tie najväčšie, od dedín až po Košice a Bratislavu. Za posledné dekády sme v BJB na Slovensku nemuseli riešiť zásadnejšie spory či napäťia v oblasti vierouky. Viackrát (napr. pri rozhore s bratmi z Česka) som sa však zamýšľal, či to okrem názorovej jednoty – možno aj vďaka Katedre teológie a katechetiky v B. Bystrici – nie je tak trochu aj prejavom nezáujmu či apatie. Angažovanosť a iniciatíva nepatria do našej prirodenej slovenskej kultúrnej výbavy. Ježiš nás však k angažovanosti a iniciatíve vyzýva!

Späť však k otázke: Myslím, že zby sa medzi sebou značne líšia, a neviem, či sa dá okrem veľmi všeobecne platných charakteristik ich spolu opísat. Snáď by sme mohli povedať, že máme pomerne nízky vekový premer kazateľov a s potešením som zistoval, že vo väčšine zborov sa darí do staršovstva začleňovať aj bratov v aktívnom veku. Byť v dnešnej dobe zdravým a misijné efektívny zborom si vyžaduje sústavnú, vernú, systematickú prácu nielen kazateľa. Myslím, že tu máme ešte rezervy a sami vidíme, že ovocia je poskromne.

Nemôžeme sa vzdávať! Aj keď vieme, že každé obrátenie hriešnika je Božia práca, náš život má byť verným, zrozumiteľným svedectvom v každej generácii.

Okrem vieroučnej stability, vedel by si pomenovať, čo momentálne funguje veľmi

dobre, a v akej aktivite alebo aktivitách by sme mali vyuvinúť väčšie úsilie?

Ďalšie pozitívum vidím napríklad v práci Odboru mládeže, kde sa nám už veľa rokov darí kvalitne pripravovať konferenciu, kemp a víkendovku pre mládežnícke tímy. Nadviazali sme na dobre rozbehnutú systematickú prácu Tomáša Valchára a snažíme sa nezaspáta a rozvíjať tento potenciál ďalej. Za dobrú považujem aj snahu viacerých zborov slúžiť vo svojom okolí formou komunitných center (DEPO, 3P atď). Tešíme sa aj z pohybov okolo zakladania nových zborov. Existujúce snahy o zakladanie zborov na nových mestach potrebujú oveľa razantnejšiu podporu, povzbudenie a možno aj posily (Prešov, Veľký Krtíš, Rimavská Sobota...) a priestoru pre ďalšie baptistické zby máme na Slovensku naozaj dost. Zdá sa, že Pán Boh dáva dokopy tímy ľudí, napr. v Košiciach či v Revúcej. Verím, že s každým úspešným pokusom bude Pán Boh pridávať aj nových povolaných pracovníkov.

Ako s týmto chce nová Rada popasovať? To naozaj neviem. Som v službe asi pätnásť rokov a ľahký recept na tieto veci nepoznám. Je to nás aktuálny zápas s hriechom v nás a okolo nás. Je to zápas o vitaný život, o umŕtvovanie tela a plnosť Duha. Isté je, že bez modlitby a ostatných duchovných disciplín (pôst, čas v samote, jednoduchý spôsob života, štedré dávanie, atď) je akékolvek napredovanie správnym smerom ilúzia.

Skúsime sa teda opýtať na praktickú stránku veci. Prebiehajú už v súčasnosti nejaké projekty Rady, resp. aké projekty či aktivity plánuje?

Myslím si, že viac ako o projektoch či aktivitách je to o ľuďoch. Rada BJB nemá ambíciu vytvárať a riadiť veľké projekty. Skôr chceme podporovať existujúcich a nových služobníkov (v teréne), aby rozvíjali to, čo im Pán Cirkvi zveril a k čomu ich volá. Preto jednou z oblastí, kde už prebiehajú rozhovory a prípravy, je oblasť starostlivosti o kazateľov a pracovníkov v cirkvi. Ak nebudem do našich pracovníkov investovať, nemôžeme očakávať ich dlhodobé zdravé fungovanie

a rozvoj. Aj oni majú rôzne potreby, ktoré vypĺvajú z ich práce, a tieto potreby musia byť napĺňané. Ľudia nie sú stroje, no aj jednoduché stroje si vyžadujú pravidelnú údržbu. Práca s ľuďmi je náročná. Chceli by sme zborom ponúknut pomoc v tom, ako sa o svojich kazateľov a pracovníkov lepšie staráť. To je jedna z vecí, ktorú môžeme spoľočne robiť preto, aby do našich radov príbúdali povolaní a kompetentní pracovníci. Spomenul som však aj ďalšie dve oblasti, v ktorých rozbieham nové iniciatívy – zakladanie nových zborov a obnova zborov. Verím, že o tomto ešte budeme môcť povedať v krátkej budúcnosti oveľa viacej.

V čom by si chcel ako predseda nadviazať na doterajší trend vo vedení v cirkvi a kde, naopak, vidíš priestor pre zmeny?

Za klúčové vidím vytvárať pracovné tímy, ktoré sa budú špecializovať na jednotlivé oblasti služby (Ef 4, 11) a nebude „každý

hovoriť do všetkého“. Máme medzi sebou šikovných, obdarovaných aj skúsených bratov a sestry. Treba im vytvárať priestor a pozývať ich k spolupráci tak, aby svoje obdarovanie použili pre Božie kráľovstvo, a ak sa dá, aj pre rozvoj BJB. Niektorí majú možnosť robiť tak zadarmo, niektorých musíme zaplatiť. Pomaly si aspoň väčšie zby uvedomujú, že ak chcú mať kvalitne odvedenú prácu (vedenie zboru či misia), asi to nepôjde za minimálnu mzdu (ktorú zabezpečí štát). Jedným z mojich cieľov je vytvárať prostredie, ktoré bude do služby v cirkvi pritáhať viac ľudí, ktorí sú ochotní posluhať Bohu, vyznávať svoj hriech a kráčať vpred vo vieri, v nádeji a v láske!

Ako si predstavuje efektívne fungovanie Rady BJB, aby nedošlo k ohrozeniu kongregacionizmu na jednej strane a aby nebola len akousi sterlnou administratívnu záštitou na strane druhej?

Ako som o tom hovoril aj pri schvaľovaní zmien v našom systéme, medzi minimalistickým administratívnym prístupom a hierarchickým autoritatívnym prístupom vidím obrovský priestor pre inšpiráciu, motiváciu, konzultácie, koučovanie, networkovanie, fundraising, zdieľanie zdrojov a pod. V žiadnom prípade nechceme zborom siahnuť na ich práva a povinnosti. Súhlasim s postojom, ktorý pred rokmi sformulovali v košickom zboru, že BJB sa má prioritne venovať veciam, ktoré by jednotlivé zby samy nezvládli, ale spolu ich môžeme robiť lepšie (ako napríklad výchova a príprava služobníkov pre Cirkev aj misiu). Je zrejmé, že sú aj oblasti, ktoré väčšie zby zvládajú, ale menšie by privítali pomoc (napríklad finančne, nadobudnutie a obnova budov, zahraničná spolupráca...).

Okrem toho, ako som aj výšie spomenul, každý z nás potrebuje pravidelné pohľad do zkradla. Aj túto službu by jednotlivým zborom a staršovstvám mohla BJB ponúkať. Osobne sa prikláňam k názoru, že aj vo veci spravovania majetku by BJB nemala smerovať k posilňovaniu pozície Rady či inej formálnej štruktúry BJB. Naopak, preferujem, aby za jednotlivé projekty i majetky niesli plnú zodpovednosť miestne zby či regionálne zoskupenia zborov. Samozrejme, iba ak sú

pripravené a ochotné tieto zodpovednosť kompetentne prevziať a dlhodobo módne spravovať.

Väľa rokov si spoznával vnútorný život cirkevných zborov – dedinských, aj mestských – a ako kazateľ si bol blízko pri ľuďoch. Neobáva sa, že v novej funkcií stratí kontakt s „radovými“ veriacimi?

Môj posun do novej pozície nevýniam ako veľký skok. S postupom času sa vyvijajú a menia aj okruhy ľudí, s ktorými trávime čas. Pri všetkých snehach, ak sa mám postarať o svoju rodinu (t. j. tráviť s nimi nejaký čas), ak mám mať normálne vzťahy v širšej rodine či v susedstve (t. j. tráviť s nimi nejaký čas), ak mám udržiavať kontakt s ostatnými farámi/kazateľmi/pastormi vo svojom meste (t. j. tráviť s nimi nejaký čas) a mám pestovať dobré vzťahy s baptistickými kolegami v regióne i v celej SR (t. j. tráviť s nimi nejaký čas), ak mám dobre viesť zbor spolu so staršovstvom (t. j. tráviť s nimi nejaký čas) a ešte sa skúsiť prihovoriť aspoň novým ľuďom, ktorí sa objavili v zhromaždení (t. j. tráviť s nimi nejaký čas)... priestor pre kontakt s „radovými“ veriacimi je, žiaľ, veľmi malý.

Myslím však, že Ježiš je nám výborným príkladom, ako pracovať „v kruhoch“. Mal najužší kruh blízkych učeníkov, širší kruh dvanásťich učeníkov, až po zástupy, ktorým priležitosťne slúžil. Ak naozaj máme vychovávať učeníkov, musíme viac ľasu tráviť s menej ľuďmi. Ak to budeme robiť všetci, Cirkev bude pekne žiť a každý bude mať svoje miesto. Musíme sa však pohnúť ďalej od predstavy, že po dvadsaťtich rokoch v cirkvi namiesto služby druhým čakáme, kedy si nás kazateľ všimne a príde nás navštíviť, potlačiť po pleci... Rozumiem, že povzbudenie je vždy potrebné, dokonca by som povedal, že sme naň až skúpi, no kazateľ nemôže niesť všetko sám, preto je dôležité, aby sa aj veriaci podieľali na vytváraní kultúry úcty a povzbudenia. Je isté, že aj dnes každý máme vo svojom okolí ľudí, ktorých môžeme požehnať a povzbudiť.

Inými slovami, rád by som naďalej udržiaval vzťahy so všetkými, za ktorími ma Pán Cirkvi posielal. Určite je medzi nimi miestny bezdomovec, možno tam bude aj preident, a mnoho iných medzi tým. Naše kruhy však majú limity – preto, aby sa vedľa zmetli kruhy druhých...

A okrem toho si ešte ako kazateľ BJB v roku 2015 spoluzaložil SEVIN – Slovenský evanjelikálny inštitút. Čo podnietilo vznik tejto iniciatívy?

Založeniu SEVINU predchádzali mnohé roky práce s ľuďmi a premýšľania, ako im pomôcť integrovať ich prežívanie viery – osobný kresťanský život – s ich profesijným, pracovným životom. Som veľmi vďačný za našu katedru teológie, ktorá má za cieľ pripravovať ľudí najmä pre kazateľskú službu.

Ale uvedomoval som si, že v každom zbere máme oveľa viacero pracujúcich, šikovných ľudí, ktorým často nedokážeme pomôcť verne aplikovať evan-

jelium v ich konkrétnom kontexte. Dozrelo to asi po období, keď som mal pomerne blízko seba asi 5 – 6 mladých lekárov (či študentov medicíny) a s niektorými z nich som trávil hodiny v diskusii o vere, Biblia, etike... Ako by mal žiť a pracovať veriaci lekár? Ako sa rozhodovať pod tlakom, keď musíme vyberať len zo zlých riešení? Určite veľký vplyv na moje osobné smerovanie a následne aj na moju prácu malo moje každoročné návštevy European Leadership Forum (roky v maďarskom Egri, ostatné roky v poľskej Wisle), kde mi okrem iného pomohli uvidieť, aký obrovský vplyv má na západnú civilizáciu univerzita – takmer všetci vplývni ľudia od politikov, biznismenov, cez spisovateľov až po rockové hviezdy či hercov absolvovali univerzitné štúdiu. Pre kresťanov je to obrovská príležitosť, ale aj riziko, že tento kľúčový vplyv (ako aj mnohé iné) úplne prenecháme sekulárnemu humanizmu.

Tak sme sa nakoniec rozhýbali a s pomocou i požehnaním niekoľkých starých priateľov (Paľo a Danka Hanesovci, Janko Henzel) sme s Peťom Málikom, Peťom Azorom a Martinom Bielikom začali tahať prvé kontúry Slovenského evanjelikálneho inštitútu.

Všimli sme si, že aktivity SEVINu sa od založenia využívali, v ostatných mesiacoch vznikla nová webová stránka a nové zameranie.

Povedal by si nám viac o rôznych aktivitách, ktoré SEVIN robil a robí teraz, a na čo sa nimi snaží reagovať?

Jedným z našich cieľov bolo povzbudíť veriacich odborníkov a pomôcť im nežiť v určitej „schizofrénii“ – cez týždeň som lekár, akademik, právnik... a v nedele som kresťan (často s vierou a teologickými názormi na úrovni dorastencov). Tak sme začali pracovať na stretnutí kresťanov pracujúcich v zdravotníctve, kde na prvé dva ročníky prišlo asi 45 ľudí. Všetci hovorili, že niečo také je veľmi potrebné a určite by chceli prieť opäť.

Okrem toho sme využili príležitosť a v situácii spoločenského napäťia pred „Referendumom za rodinu“ sme organizovali verejnú diskusiu k tejto téme. Po referende sa okamžite spustila téma odluky cirkví od štátu (kedže referendum ukázalo, že kresťanstvo mnohých Slovákov je len nálepka, ktorá

má veľmi malý vplyv na ich praktický život), a tak sme pripravili verejnú diskusiu na túto tému. Pokračovali sme v diskusiach aj pred parlamentnými voľbami a v spolupráci so študentským projektom Ponorka sme spo- luorganizovali sériu diskusií o holokauste (záznamy z väčšiny diskusií nájdete aj na našej stránke).

Sme veľmi radi, že okruh aktívnych dobrovoľníkov SEVINu sa pred pár rokmi rozšíril aj o Martínu Bobulovú, ktorá nám pomohla vrátiť sa aj k inému pôvodnému zámeru – publikovať kvalitné materiály, ktoré reflekujú aktuálne spoločenské témy z evanjelikálneho pohľadu – či už formou glosy, recenzie, krátkej štúdie či rozhovoru so zaujímavou osobnosťou.

Kedže SEVIN nikdy nemal žiadneho plateného pracovníka a všetku prácu si medzi sebou delili už aj tak značne vytažení ľudia, veci nám idú pomalšie, ako by sme chceli. Kúsok cesty máme však už za sebou a veríme, že budeme pokračovať.

Kto by sa mal o SEVIN zaujímať a prečo? Môže sa do jeho aktivít aj zapojiť? Ak áno, ako?

SEVIN má za cieľ pomáhať angažovaným kresťanom, ktorí chcú naplniť poslanie, ktoré nám Pán Ježiš dal, aby sme boli solou a svetlom. Veríme, že to dokážeme, len ak budeme verní Písmu, kultúrne relevantní a spoločensky angažovaní. Ako to niekto pekne vyjadril: „chceli by sme pomáhať vereiacim myslieť a mysiacim veriť.“ Príkladom by v tomto mali byť kazatelia, ale nemôže sa to skončiť pri nich. Cirkev tvorí všetci veriaci a naše poslanie naplňime, len ak ruku k dielu priložia všetci!

SEVIN môžete podporiť tým, že si na našom webe alebo Facebooku prečitate, čomu sa venujeme, prečitate si aktuálne publikované texty, a ak sa vám zdajú užitočné, odporučte ich svojim znáym. Veľmi radi by sme pod publikovanými textami rozbehli kultivovanú diskusiu! Napište nám, s čím nesúhlasíte, alebo čo sa vám zdá nezrozumiteľné... Takisto veľmi privítame, ak nám dáte námety, o akých témach by ste radi počuli, resp. čitali. Neslubujeme, že sa nám všetko podarí spracovať. Ale veľmi potrebujeme spätnú väzbu, či je to, o čo sa snažíme, užitočné a ako to môžeme robiť lepšie.

Aj keď SEVIN zatiaľ nemá vlastnú právnu subjektivitu (a teda ani bankový účet), môžete našu službu podporiť aj finančne (darom na účet BJB s poznámkou PRE SEVIN).

SEVIN: Čo by si na záver odkázal čitaťelom?

Nestrácajme nádej! Ježiš povedal, že bude s nami až do konca sveta. Neslubil nám, že to bude jednoduché, ani že nám budú všetci tlieskať. Nenechajme sa odradiť kritikou či neúspechom. Hľadajme si svoje miesto, kde budeme môcť rozvíjať Bohom dané dary – pre dobro Cirkvi aj sveta. Všetko, čo robíme, robme pre Pána. Tak budeme Jeho vernými svedkami a prijemnou vôňou, ktorá sa šíri do okolia.

Otzázy v rozhovore kládol SEVIN (Slovenský evanjelikálny inštitút)

Očekáváme s dôvěrou

Ve čtvrté kapitole evangelia podle sepsání Jana je popsán Ježišův rozhovor se Samáňkou, která v ten den poznává pravdu a stává se Ježišovou služebnicí. Nato přichází z města učedníci s nákupem a nutí Ježiše, aby pojedl.

On však jím odpovídá: „Můj pokrm jest, abych činil vůli toho, který mě poslal a dokonal jeho dílo. Neříkáte snad: Ještě čtyři měsíce a budou žně? Hle, pravím vám, pozvedměte zraky a pohledte na pole, že již zbělela ke žni. Již přijímá odměnu ten, kdo žne, a shromažďuje úrodu k věčnému životu, aby se společně radovali rozsévač i žnec. Přitom je pravdivé řečení, že jeden rozsévá a druhý žne“ (J 4, 34 – 38).

Členové Ježišovy skupiny nerozuměli, co tím Ježiš myslí, ocitli se v Boží škole. Měli se stát prvními misionáři a tak je Ježiš vedl ke spolupráci. Vysvětloval jim, co znamená povolání k práci „na Božím poli“. Na příkladech Božího stvoření poukazoval na moudrost a účel, proč to tak dělat. Později je posílal do měst hlásat Boží slovo po dvou. Také v uvedeném textu jim ukazuje rozdělení práce. Jeden rozsévá, druhý žne, třetí shromažďuje úrodu do stodol.

A nakonec se mají z úrody všichni společně radovat – rozsévač i žnec.

Ježiš je také povzbuzoval ve víře, aby nebyli skleslí v žádné situaci. To je Boží vůle. V přečteném textu sám Ježiš rozsévá a učí členy své skupiny, i nás, jak mluvit s hledajícími. Učedníci neslyšeli, co Ježiš ženě u studny řekl. Zarazilo je to, co viděli. Že mluví se Samáňkou, což bylo tehdy společensky nemyslitelné. Dívali se na situaci pohledem tehdejších pravidel chování. Neměli tehdy tušení, o co Ježišovi jde. Prožívali pocit zklamání.

Zatímco oni zabezpečovali jídlo, aby měl Ježiš co jíst, on se baví s nějakou Samáňkou! Ježiš však činil vůli toho, kdo jej poslal, vůli Boží a měl před sebou dokonání svého díla na zemi. O to mu šlo. Učedníci to však nevěděli. Nepozvedli svoje zraky, nedívali se nahoru,

dívali se na sebe a na svoje tradice. Podobně jsme na tom dnes i my, ale máme proti Ježišovým učedníkům velkou výhodu. Pokud jsme uvěřili v Ježiše Krista, dal nám svého Ducha svatého, který nás vede, učí, ukazuje, co je dobré, a zneklidňuje nás, když se chystáme udělat něco, co není u nás v pořádku.

Dal nám také Bibli, kde si můžeme všechno přečíst. Pán Bůh je nade vším. Vidí naše chyby, a přesto nás miluje. Nežádá po nás, abychom se snažili každý sám, potili se a soutěžili, kdo bude lepší. Ulehčuje nám práci tím, že dává příklad práce ve skupině, kde je práce rozdělena podle obdarování jednotlivců s cílem ukazovat lidem na Něj, na jejich záchrannu. Pole již zrají ke žni. Kolem nás je mnoho hledajících a nešťastných lidí. Nic není náhoda, ani svolání skupiny věřících v našem sboru. Vždyť ani Ježiš nevybral členy své skupiny náhodou. Vše mělo a má svůj účel. Jsem vděčná za náš sbor, za naše skupinky a věřím, že ne náhodou jsme to právě my, kdo se setkáváme, spolupracujeme a modlíme se. Věřím, že Pán má pro nás už dávno připraven svůj plán a očekává od nás, že budeme věrně Jemu naslouchat a předkládat Mu svoje záležitosti společně a s důvěrou. Nemusíme všemu hněd rozumět, všechno hněd vědět, ale najisto víme a věříme, že pokud jsme jako skupinka, i nás, jak mluvit s hledajícími. Učedníci prožívali pocit zklamání.

Marie Horáčková

Foto z archívu BJB Blansko

Dávám Bohu každý den

Pro vidění celé souvislosti mého příběhu je potřeba se podívat do mého velmi raného věku a také do příběhu mých rodičů. Mám jednoho staršího bratra a mladší sestru, takže jsem prostředník. Když mi byly asi 3 nebo 4 roky, moji rodiče prožívali velkou krizi manželství. Z tohoto období si pamatuji jen velmi malé útržky. Vím, že jsme bydleli s mamkou asi rok u babičky a tatka jsme skoro neviděli. Už v té době jsem vnímal mezi rodiči velké napětí a nedorozumění. Mamka pocházela z rodiny, kde se rodiče rozvedli, vyrůstala s maminkou a nevlastním otcem. Tatka zase z rodiny, kde vládl dědeček poměrně pevnou rukou. Oba zoufale hledali naplnění a naději ve svých životech, ale v době, kterou popisuj, už bylo jejich manželství těsně před zhroucením. Pak ale tatka i mamka (nezávisle na sobě) začali trávit čas se svými přáteli. Mamka se svojí dobrou kamarádkou a tatka se spolužákem ze střední školy. Oba tito lidé byli věřící. Znali dopodrobna celou situaci mých rodičů a začali se s nimi bavit o Pánu Bohu. Jak šel čas, naši spolu už rok nežili, najednou se jednou v neděli potkali v jedné církvi v Brně. Úžas a překvapení byl na obou stranách: „Co tady děláš?“ „Ne, co ty tady děláš?“ Pán Bůh začal jednat s mými rodiči a svou milostí způsobil, že dali svoje životy do Jeho rukou. Náprava manželství byl první

Rádio 7 je společný projekt internetového a satelitního vysílání, za kterým stojí česká a slovenská redakce TWR.

V tomto seriálu představujeme skrce svědectví pracovníky české redakce této stanice. Více o jejím vysílání na www.radio7.cz

s různými lilly, které toto období přinášelo. Nikdy jsem nebyl typ, který by se chodil opíjet s kamarády nebo podobné věci, neviděl jsem v tom smysl. Spíš jsem bojoval se svou identitou a na Boha často zapomíval. Byl jsem neklidný, moje chování k rodičům a k okolí nebylo úplně příkladné. Svou roli hrálo i to, že jsem byl z křesťanské rodiny a měl jsem pocit, že se ode mě něco očekává. Proto jsem měl často problém vůbec říct nebo jen zmínit, že věřím v Boha, že jsem křesťan. Přes různé pády a strasti jsem poznával sám sebe. Díky příkladu rodičů a mých přátel, kteří se mi věnovali, a především díky Boží věrnosti jsem tím vším prošel a rozhodl se jít plně za Bohem. Bůh mě taky provedl procesem, kdy lámal moji pýchu a ego. A stále to dělá a chci, aby to dělal i dál. V mé zlomenosti totiž se mnou Pán Bůh může nejlépe pracovat a posouvat mě dál.

Každé období v životě má nějaký smysl,

proto se snažím nebránit se tomuto „Božímu lámání“.

Věřit v Boha pro mě znamená dávat mu prostor v mému životě. V mému přemýšlení, v tom, jak se chovám, co říkám. Je to vědomí toho, že je tady Stvořitel celé země a vesmíru i samotného člověka, který o mě má zájem a proto se vydal za mě, abych já měl volnou cestu k Bohu skrze Ježiše Krista. Vím, že si Boží milost nezasloužím; proto vím, že se nemusím snažit na Boha nějak zapůsobit, tím, co dělám. Vím, že On mě zná lépe než já sám sebe, a proto mu směle a s důvěrou vkládám každý den, který žiji na této zemi.

Štěpán Matuška

Čujem, že sú roztržky medzi vami

Je skvelé, že kresťania z evanjelia vycitujú priame a nepretržité povzbudzovanie a napomínanie k jednomyselnosti. Po páde človeka sa neuposlúchnutím Hospodina začalo rozmotávať kľbko sebecých výplodov ľudskej malosti, triestenie myslí a v hriechu aj strata ciela života. Tak je to dodnes a neobchádza to ani nás. Ak sa v myсли uvoľníme, zvedení pokušením sa bezducho stratíme v roztržkách. Roztržky začínajú úplne nevinne: Koho uprednostníme, Apolla, Kéfáša, či Pavla? Vyberáme si medzi ľudmi, ale evanjelium nás rýchlo zabrzdi dôležitou otázkou: Či je Kristus rozdelený? Niekomu sa, ako voľakedy korintským, viac prihovára Apollo. Ale to, že každý z nás je iný, ešte nie je dôvodom vyberať si medzi ľudmi a prípravovať pôdu pre ctižiadostivosť a roztržky. Sme rozdielni, ale každý je Božím originálom. Apoštol pred slovom ustanovenia, ktoré čítame pri slávení pamiatky Večere Pánovej, napiše vetu: „... čujem, že sú roztržky medzi vami ... „Či pohŕdáte cirkvou Božou a zahanbujete

tých, ktorí nemajú?“ Dodávam, nemajú toľko ako vy? Jednomyselfnosť nesmieme opustiť preto, že sme rozdielni. Pozastavme sa nad otázkou: Chceme hovoriť jedno a to isté, (hovoriť rovnako), byt dokonalí v jednej a tej istej myсли? Dá sa to docieliť? Jedna z najväčších chvíľ, keď sa môžeme pozastaviť nad výzvami evanjelia k jednomyselnosti, je slávenie pamiatky Večere Pánovej. Pri zdvihnutí ruky za chlebom a kalichom každý jeden z nás nanovo prežívame a potvrdzujeme v srdci zázrak vykúpenia. Zomierame s Kristom a povstávame (otvárame sa) k novému životu. Pokiaľ je pravdou náš srdca, že: „...už nežijem ja, ale žije vo mne Kristus,“ potom v každom osobnom novom rozhodnutí sme spojení a obohačení modlitbou Pána Ježiša, ktorú vyslovil pred ukrižovaním: „... Otče, aby boli v nás jedno, ako sme my jedno.“ Pripustme, že v našich myšlienkach, ktoré sú niekedy ovládané ľudským egom, nedokážeme vždy splynúť s modlitbou za jednomyselnosť. Ani nie sme schopní akceptovať hlboko prežité volanie apoštola: „... aby sme boli dokonalí v jedno...“ No keď Kristus ožije v nás, v tej chvíli „... Duch spolu pomáha našim slabostiam a prihováva sa za nás nevysloviteľnými vzduchami...“ a Pánova modlitba ako zázrakom mení aj naše srdce a utekáme od sporov. Nedáme sa okradnúť o požehnanie jednoty, ale v spoločenstve zboru si ho začíname užívať. Nevieme to ani vysvetliť, ale v jednomyselnosti je nám veľmi dobre. Jeden druhého napľňame radosťou, darujeme si zážitok nebeskej radosťi. „Naplňte moju radosť, zmýšľajte rovnako, majte rovnakú lásku, buďte jedna duša a jedna mysel, nič nerobte za hašterivosti a märnej ctižiadosti, ale radšej v pokore iných pokladajte za hodnejších než seba a nehľadajte každý len svoj prospech, ale aj prospech iných“ (Flp 2, 2 – 4).

J. Stupka

Dodrží, co slíbil

Uvažovali jste někdy o tom, že se zdá, že Boží lid zápasí a zlým se daří dobré? Proč se zdá, že lidé, ktorí se snaží žiť správne, dělat, co je správne, mají v životě problémy, jak se vypořádají s tím, že se jim pořád něco staví do cesty? Zároveň sú lidé, ktorí si žijí, jak chtejí, dělají si, co chtejí, očividnež žijí v rozporu s tím, co říká Písmo, ale zdá se, ako by měli bezstarostný život, zdá se, že mají přebytek financí a všeho. Proč je tomu tak? Myslím, že jsme o tom asi všichni někdy přemýšleli.

Není to nij nového. Uvažuje o tom již žalmista v Žalmu 73, 2 – 9:

- Avšak moje nohy málem odbočily, moje kroky téměř sešly z cesty
- Nebot jsem záviděl potřestencům, když jsem viděl svévolné, jak pokojně si žijí
- Smrt je do okovů ještě nesevřela, jejich tělo kypí
- Nevěděl, co je to lidské plahočení, nebývají postiženi jako jiní lidé
- Jejich náhrdelníkem je zpupnost, nášlavní šatem, do něhož se halí
- Jejich oko vystupuje z tuku, provaluje se smýšlením srdce
- Výsmívají se a mluví zlomyslně, povýšenou řečí utiskují druhé
- Do úst nebesa si berou, jazykem prosmyčí zemi

• Dá, že tvoje spravedlnost zazáří jak světlo, jako polední jas tvoje právo

• Ztíž se před Hospodinem a čekej na Něj. Nevrzuji se kvůli tomu, kdo jde úspěšně svou cestou, nad tím, kdo strojí píkla

• Nebot zlovolníci budou vymýcení, ale kdo naději skládá v Hospodina, obdrží zemi

Na základě toho bych se chtěl pomodlit, aby vás Hospodin povzbudil, vás i mě, aby nás posílil k tomu, abychom dělali to, co je správné, i když se zdá, že je všechno proti nám. Dělat to, co je správne v Jeho očích, i když se zdá, že ti zlí prosperují. Když Mu budeme věrní, dodrží to, co nám slíbil.

Bill Cloud, Shoreshim Ministries
(Kořeny, Tennessee) USA
Překlad: Marcela Folbrechtová

Masarykovy vztahy s baptisty

Říjen 2018, stoleté výročí vzniku prvé samostatné Československé republiky - významné datum pro nás národ. Události, ktoré se odehrály pred sto lety, jsou pripomínané nejrôznejšími zpôsoby. A v souvislosti s tím se pochopitelně „ve všech pádech sklonuje“ i jméno prvního prezidenta Československé republiky, Tomáše Garrigua Masaryka. Možná se môžeme podívat na tu dobu z trochu jiné perspektivy. T. G. Masaryk, náš první prezident, měl totiž velice blízký vztah k naší církvi a k některým jejím představitelům - především Jindřichu Novotnému a Františku Kolátorovi, se kterými se osobně znal a stykal.

Podle určitých zpráv si velice vážil i amerických baptistů, především Čechů, kteří se významně zapojili do úsilí o vznik svobodné Československé republiky. Myslím, že může být zajímavé podívat se na tyto informace trochu blíže.

Masarykova víra

Nechci se v tomto článku zabývat Masarykovým vztahem k náboženství, k Bibli, jeho osobní vírou a vztahem ke Kristu. I když by toto téma bylo jistě zajímavé (bylo o tom již mnoho napsáno a publikováno). Možná jen zcela stručně. V předmluvě ke knižnímu vydání svých přednášek „V boji o náboženství“ v dubnu r. 1905 napsal Masaryk na adresu faráře Karafiáta (autora „Broučku“): „Panu farářovi je Ježíš Bohem, mně je jen člověkem...“ (T. G. Masaryk: „Cesta demokracie“). Ovšem farář Svobodné reformované církve František Urbánek, který měl neomezený přístup k Masarykovi a měl jeho naprostou důvěru, napsal v kalendáři „Mír“ v roce 1948, že Masaryk se proboroval ke slovům Písma „Ze srdce lidského vychází zlá myšlení“, že věděl velice dobře, že Boha si nelze koupit záslužnými skutky, souhlasil s opravedlněním z výry. A že před svou smrtí se Masaryk v duchovních věcech velice změnil a nevyloučil, že zemřel jako věřící (Rozsivečka 2-3/1948 K.P.).

Masaryk v Brně

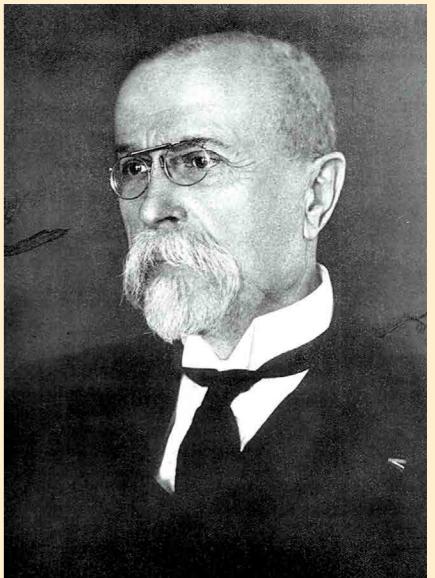
Ve sborníku „Českoslovenští evangelici T. G. Masarykovi“ (z roku 1930) vystupuje článek Františka Kolátora, ktorý vzpmomíná na událosť z roku 1910, tedy z obdobia, kdy pracoval ako laický kazatel a misijní pracovník brněnského sboru. V článku s názvom „U nás v Brně na čaji“ píše: „... a tak se stalo, že přijel prof. Masaryk přednášet do Brna 9. listopadu 1910... a ten den, před svou přednáškou byl na čaji u nás. Bydleli jsme tehdy v Haberlově ul. č. 20. Schůzka byla už před tím smluvěna. Masaryk rád pozvání vyhověl, protože bylo mu mnohem milejší ztrávit (opis z článku) chvíliku v kruhu rodinném při čaji, než v hospodě při pivě... Moje žena (pozn. Lydie, roz. Novotná) schovala si psaníčko, které jsem jí psal: „Prof. Masaryk dovedu po páté hodině anebo přijde on sám – adresu moji ví dobrě...“ Jak vyplývá ze slov bratra Kolátora, prof. Masaryk ho dobře znal, znal adresu jeho bydliště a dal přednost návštěvě v rodině baptistického kazatele před návštěvou někoho jiného, např. svého staršího bratra Ludvíka, který tehdy bydlel také v Brně, a sice v Kozi ulici.

Masaryk a českoslovenští baptisté

Ve stejném sborníku byl uveřejněn i článek Józy Novotného „Masaryk a českoslovenští baptisté“. Ve stejném sborníku byl uveřejněn i článek Józy Novotného „Masaryk a českoslovenští baptisté“. Jistě by bylo zajímavé uvést celý článek, uvedu ovšem z pochopitelných důvodů jen několik úryvků. „Náš poměr k Masarykovi před válkou vyrůstal z jeho poměru k nám.“ A dále autor popisuje pro následování naší Církve, např. zákaz účasti dětí mladších čtrnácti let na shromáždění, nebo zatykání a obžalování kazatele Jindřicha Novotného, jeho povinnost hlásit se pravidelně na policejním reditelnství nebo jeho výslechy před vrchním zemským trestním soudem. „Bylo to právě v této době, když můj otec sváděl své souběže s úřady úplně osamocen, že se začal ohlížet po někom, kdo by měl k nám blízko, kdo by sympaticky pochopil obě ohniska baptistických zásad: naprostou svobodu všech a nekompromisní rozlučku církve a státu. ... Když pak si radostně mohl zjistit, že právě Masaryk ve svém náboženství tyto zásady vědomě staví do popředí, nebyl už ani okamžik v pochybnostech, na koho by se měl s důvěrou obrátit.“ Masaryk, jako poslanec, měl možnost zakročit ve prospěch Jindřicha Novotného přímo v parlamentu.

Dopis Masarykovi

Některé naši bratři se určitě setkali s Masarykem v později. Po návratu z ciziny na podzim roku 1918 předal mu totiž František Kolátor, Antonín Kavka a Józa Novotný „adresu“, jejíž text zněl: „Páne presidente, podepsaná „Bratrská Jednota Chelčického“,

representantka československých baptistů, vyslovuje svůj obdiv nad dílem, které jste pro nás národ vykonala...

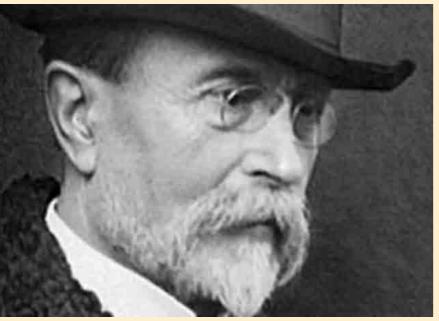
Připojujeme ještě jednu prosbu. Máte dve krásné části života za sebou: prvu prošel jste úspěšně jako hluboký myslitel, druhou jako šťastný politik-ovsoboditel. Věnujte poslední část svého života práci náboženské!“

Jednání s Masarykem

Zmiňovala jsem se také o amerických baptistech. Ve výše uvedeném článku z roku 1930 vzpmomíná Józa Novotný na setkání s Masarykem za přítomnosti dr. Gillia, který přijel do Prahy těsně před válkou, aby zjistil, zda bylo možné konat misijní práci v Čechách ve větším rozsahu a jaká byla právní situace, kdyby američtí baptisté pomohli bratřím v Čechách postavit modlitebny. Jednalo se pochopitelně o celou řadu církevně-právních otázek, které projevili br. Novotný a Gill s Masarykem v jeho soukromém bytě.

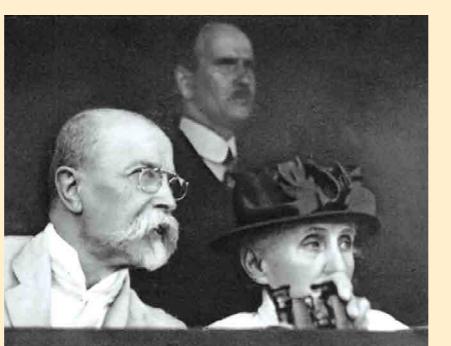
K realizaci této pomoci však již nedošlo, protože několik týdnů po tomto jednání vypukla První světová válka. To se ovšem nejednalo o „krajana“, o Čechu žijícího v Americe. Masaryk se ale setkal právě s baptisty - Čechy, žijícími v USA. Zmínky o nich jsem našla v několika zdrojích.

První z nich je pochopitelně informace Józy Novotného v kapitole „Period of expansion“ z publikace „The baptist romance in the Heart of Europe“. Bratr Novotný zde popisuje konec 19. století a počátek století 20. jako čas duchovního probuzení mezi „novými Američany“, mezi imigranti přicházejícími do Ameriky z evropských zemí, tedy i z Čech a Slovenska. Tak vznikl mezi jinými i Československý baptistický sbor v Clevelandu pod vedením bratra kazatele Václava Hlada.

Baptisté v USA

Baptistická práce mezi Čechy a Slováky v Americe začala ovšem mnohem dříve, již v roce 1887 a kolébkou česko-slovenské misijní práce se stal sbor v Chicagu pod vedením bratra L. Lany. Po odchodu br. Lany navázal sbor v Chicagu prostřednictvím kazatele německého baptistického sboru Jacoba Meiera kontakt s bratrem Jindřichem Novotným ohledně misionáře. Jindřich Novotný jím tehdy doporučil kolportéra Jana Kejře. Po odchodu br. Kejře se kazatelem sboru stal bratr Václav Králíček, původně kazatel baptistického sboru v Roudnici nad Labem. Bratr Králíček byl kazatelem sboru v Chicagu od r. 1900 do r. 1921 (s dvouletou přestávkou v letech 1911 – 1913). Služba tohoto bratra se nesoustřídila pouze na práci ve sboru, ale např. i na kázání a přednášky na mnoha místech USA. Zasloužil se také o to, že bylo získáno ve sbírkách mnoho finančních prostředků, jednak na účely misijní a dobročinné, ale také „pro věc naší národní samostatnosti“. Bratr Králíček se angažoval tedy i v otázce české národní samostatnosti, a proto jistě nemohl nechat bez povšim-

nutí událost z roku 1907, a sice přednášku prof. Masaryka v Chicagu, jejímž tématem bylo právě náboženství pro svobodomyslné české krajany. Po této přednášce se Masaryk zúčastnil i náboženského kongresu v Bostonu („Jan Herben, T. G. Masaryk, život a dílo presidenta osvoboditele“). V knize „Kazatelé“ (vydáno r. 2005) se můžeme dočít: „Významný byl i podíl bratra Králíčka na boji o naši národní nezávislost za I. světové války. Svou osobností i svým dílem měl velký vliv na čelné představitely osmimilionové baptistické denominace v Americe, což se pak pozitivně promítalo i do postoje nejvyšších politických kruhů Spojených států k otázce čs. samostatnosti. Spolu s bratrem J. Zmrhalenkem vyvolali rezoluci Jižní baptistické konference žádající rozdělení Rakousko-Uherské říše a svobody pro české země a Slovensko. Tato rezoluce byla zaslána vládě Spojených států a s řadou podobných rezolucí jiných organizací znamenala velkou podporu úsilí T. G. Masaryka o uznání ČSR.“ V době války byl kazatel Králíček také spolužakladatelem a jedním z nejdůležitějších členů „Česko-

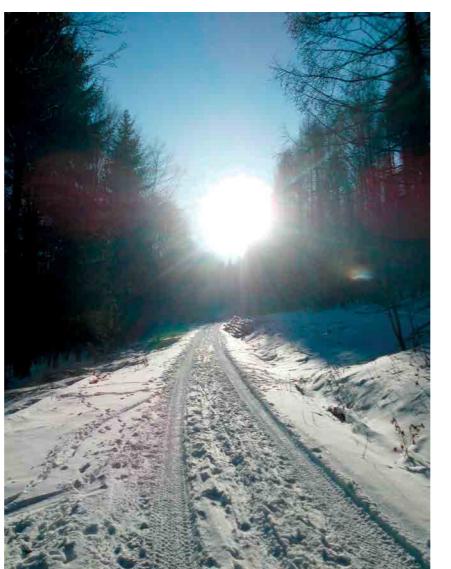
Slavomíra Švehlová

V dědových stopách

I v letošním roce jsme si naplánovali dovolenou v překrásné oblasti Rakouska, v oblasti Severních Alp, v trojúhelníku Dachstein-Hallstatt-Salzkammergut. Na seznamu světového dědictví UNESCO má tento přírodní region stejně postavení jako Pyramidy v Gize, Pompeje, jako Velká čínská zed či souostroví Galapágy patřící k Ekvádoru. Se svou historií a kulturní tradicí, unikátní faunou a flórou patří tato oblast mezi nejvzácnější přírodní rezervace na světě.

Milujeme přírodu, obdivujeme Boží stvoření, koříme se před Božím majestátem při pohledu na masiv alpských velehor. Při takové dovolené nemůže chybět ani výjezd lanovkou pod vrcholek Velkého Dachsteingu, kde je stále i uprostřed parného léta sníh a led. Bylo krásné počasí, přišlo nám, že snad všichni se ten den stěhuji nahoru na Dachstein za mimorádným zážitkem. Spolu s manželkou jsme tam už byli, ale tentokrát jsme vzali s sebou rodinu mladšího syna se dvěma vnoučaty. Zvláště pro šestiletého Timu to musel být velký zážitek. Vidět lyžáře v červenci jít po sněhu...

Nicméně, jak tak nějakou minutu jdeme nahoru po sněhu, je to pro mého vnuka čím dál tím těžší. Boří se i při své malé váze do mokrého

Jan Titěra, vedoucí BTM

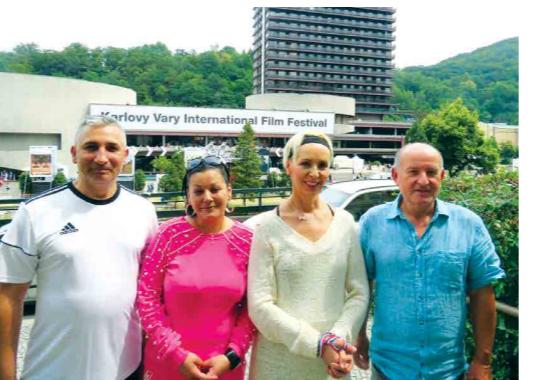
slovenského národního sdružení v Chicagu“. Snahou tohoto sdružení bylo kromě jiného získat české protestanty ve Spojených státech a také americké baptisty pro myšlenku vzniku samostatného československého státu. A toto sdružení společně se „Slovenskou ligou“ podepsalo 22. října 1915 tzv. „Clevelandskou dohodu“, tedy dohodu o podmírkách spolupráce mezi Čechy a Slováky v samostatném státě. Tato dohoda byla v roce 1918 nahrazena „Pittsburgskou dohodou“, kterou 30. května toho roku podepsali zástupci Slovenské ligy, Českého národního sdružení, Sazu českých katolíků s Tomášem G. Masarykem. Masaryk jistě věděl o činnosti českých baptistů v USA a uznával ji, protože po ukončení kazatelské služby se br. Králíček v roce 1925 vrátil do vlasti a stal osobním poradcem prezidenta Masaryka.

Modleme se za v moci postavené

Můžeme tedy vysledovat, že jak Jindřich Novotný, František Kolátor a jiní bratři zde v Čechách, tak naši bratři v USA v čele s br. Králíčkem, se zajímali o politickou situaci, mnozí se zapojili do úsilí o naší národní samostatnost a jejich práce a úsilí bylo oceněno jak prezentem Masarykem, tak i jeho spolužacovníky, mezi jinými např. Vojtěchem Benešem, bratrem Edvarda Beneše, který velice pozitivně vzpomínal na činnost a na kázání br. Králíčka. Jistě známe slovo Písma: „Modlete se za v moci postavené...“ Výše zmínovaní bratři se jistě naléhavě modlili, ale vyprosili si i moudrost a sílu k činům.

Naše služba na karlovarském filmovém festivalu

Letos poprvé jsme měli v Karlových Varech možnost ověřit si zajímavou misijní příležitost – nabídnout návštěvníkům filmového festivalu doprovodný program s křesťanskou filmovou alternativou spolu s využitím letáků BTM. Návštěvníci festivalu jsou většinou inteligentní, mladí lidé (tzv. batůžkáři) s velkým zájmem o filmovou produkci, se znalostmi o umění. Někteří jsou plní nejrůznějších životních otázek, ve filmech na ně hledají odpovědi a zápasí o svou identitu. Uniká jim však pravý smysl života, a proto je zde příležitost pro evangelizaci. Tento projekt vznikl již před čtyřmi lety, na základě

Brněnští hosté Pavel a Irena Dirdovi a organizátorky Lenka Veselá a Petr Kolek z BTM

myšlenky Tomáše Noska z místní Česko-bratrské církve evangelické. Tehdy jsme společně vypracovali rámcový misijní záměr, na který jsme se letos pokusili navázat. V době konání MFF KV se uskutečnila první zkušební akce – promítání tří historických filmů s křesťanským podtextem. Promítání se uskutečnilo v domě Česko-bratrské církve evangelické, která ochočně poskytla pro tento účel modlitebnu v Zahradní ulici č. 33. Sborový dům má pro tyto účely ideální polohu – nachází se na kolonádě přímo naproti hotelu Thermal.

Ve středu 4. 7. jsme promítali film „David Zeisberger – apoštol indiánů“, ve čtvrtek 5. 7. film „Poslední útek Jeronýma Pražského“ a v pátek 6. 7. film „Jan Hus – cesta bez návratu“. Promítání vždy v 10:00 a v 18:00. Po filmu vždy následovala beseda s pozvanými hosty a malé občerstvení pro návštěvníky. Hlavním předpokla-

Kazatel ČCE Martin T. Zikmund a Lenka Veselá

dem misijní akce byla možnost promítání několika křesťanských filmů režiséra Luboše Hlavsy, které v posledních letech natocil a pro akci zdarma poskytl. Dalším předpokladem byla ochota vedení a staršovstva sboru ČCE k poskytnutí modlitebny pro promítání filmů, a také ochota ostatních církví v Karlových Varech tento projekt podpořit. Organizace projektu se ujala Bc. Lenka Veselá, certifikovaná lektorka ICEJ, projekt letos koordinovala Brněnská tisková misie. Cílem letošní akce bylo ověření si reálné možnosti konání této misijní akce. Na základě vyhodnocení pak případně doporučení realizace tohoto projektu i v dalších letech. Součástí vyhodnocení bylo i posouzení výhodnosti budovy ČCE (naproti hotelu Thermal), možnosti promítání filmů přímo v prostorách modlitebny, technického zajištění při pořádání koncertů, vč. možnosti doprovodných akcí (besed, koncertů a eventuelně i výstav). Potvrdil se i známý fakt, že ve většině případů jsou vstupenky na festivalové filmy předem beznadějně vyprodány, a že tedy řada zájemců nemá už další možnost nějaký festivalový film shlédnout, takže ráda využije alternativní nabídky křesťanských filmů.

ZÁJEM DIVÁKŮ

Propagace celé akce byla letos zúžena jen na osobní pozvání přátele v rámci okruhu členů místních sborů (ČCE, BJB, CB, Armáda spásy aj.), internetovou prezentaci, zejména na webových stránkách BTM, plakáty v církvích a v prostoru před modlitebnou (vývěška, přenosný panel). I tak bylo promítání filmů diváků vysoce hodnoceno, kvalita filmů z produkce FONTIS TV Production Šumperk byla na „festivalové“ úrovni. V příštích letech je na co navázat, k dispozici jsou další filmy s křesťanskou tématikou, a to i ze zahraničí. Sál modlitebny je výhodně umístěný, před modlitebnou ČCE proudí množství návštěvníků festivalu. Sál je prostorný, s optimální kapacitou cca 100 míst, má dobrou akustiku, možnost velkoplošného promítání na stěnu sálu. Příště by bylo dobré zajistit propagaci akce ve větším předstihu a pokusit se program zařadit mezi oficiální doprovodné programy festivalu.

VZÁCNÍ HOSTÉ
Náš letošní program se kromě promítání soustředil na besedy o filmu, o historických souvislostech (připravil kazatel Martin T. Zikmund – ČCE, kazatel Lica

Nicolae – BJB). Zájem ze strany diváků se však týkal i křesťanství a věroučných otázek. Přinosem čtvrtičního večera byla především beseda s Jaroslavou Kretschmerovou z divadla Studio Ypsilon, po pátečním večerním promítání následoval koncert spojený se svědecem – Pavel a Irena Dirdovi, členové skupiny Guločar, oceněné v roce 2003 hudební cenou „Anděl“. Důležitou misijní činností byla i stálá nabídka misijních materiálů, poskytnutých pro návštěvníky Brněnskou tiskovou misi.

JAK DÁL – PŘÍPRAVA NA MFF KV 2019

V příštích letech je nutné zajistit účast i dalších, křesťansky orientovaných známých osobností, zpěváků, výtvarníků apod. BTM může připravit a vytisknout další letáky se svědecem věřících umělců. Do dalších let je však nutné zajistit financování, včetně technického a grafického zabezpečení, zejména u místních církví, a tak rozložit náklady na více subjektů. Věříme, že s Boží pomocí bude možné tuto akci pořádat i v dalších letech, prosíme vás proto již dnes o modlitby a finanční podporu.

Redakce Brněnské tiskové misie

Sborový dům ČCE v Karlovy Vary má ideální polohu na kolonádě přímo naproti hotelu Thermal.

Bud' súčasťou skupinky

„Základnou tému kresťanstva je zmena – kto sa nechce zmeniť, nech zmení vierovyznanie,“ povedal Milan Rúfus. Lenže zmena života sa zriedkakedy odohráva v kostolnej laviči. Najčastejšie sa odohráva v kruhu, v prostredí cieľavedomých vzťahov.

Tim Elmore povedal, že dnešní ľudia sú v spojení viac ako kedykoľvek pred tým, ale najmenej zažívajú skutočné spoločenstvo. Dnešní dospeláci vyrazili v prostredí, kde sa rozprávali, a teraz sa učia rozprávať cez internet. Dnešní tímedžeri sa vedia rozprávať cez internet a učia sa komunikovať osobne. Preto sa dnes stáva bežnejším fenoménom, že ľudia komunikujú spolu cez internet, aj keď sú v tej istej miestnosti. Sme v spojení, ale izolovaní.

Tento fenomén sa nevyhol ani cirkevi. Určite poznáte veriacich, ktorí do cirkevi nepotrebuju chodiť. „Načo?“ pytajú sa, „keď si môžem najlepšie káze vypočuť na YouTube a najlepšie chvály na Spotify?“ Áno. Konkurowať svetoznámym kazatelom a kapelám naše zboru nedokážu.

Naša zborové zhromaždenia sú postavené tak, že 90 % ľudí je v nedele pasívnych. Priebeh bohoslužieb viac pripomína filmové predstavenie, kde väčšina prítomných v hľadisku sa pozera (alebo kritizuje) a pári ľudí vytvára program. Po skončení bohoslužieb sa veľká časť rozhovorov ubera smerom, ktorý nijako nenadväzuje na káze alebo program. Niektorí sedia ešte pári minút a čakajú, či sa s nimi niekto nedá do reči. A ak náhodou áno, rozhovor je často prerušený niekym z rodiny s tým, že sa treba ponáhlať na obed. Nehovoríme, že priebeh našich bohoslužieb je zlý. Ale na nedelňach stretnutiach jednoducho nie je možné prehľbovať vzťahy. A tak sa fenomén moderného človeka dostáva aj do cirkevi: Žijeme a pracujeme s ľuďmi, ale väčšina z nás sa rozhodla žiť život osamote.

Božím zámerom však nikdy nebola naša izolácia. V Gen 2, 18, keď Boh nastavuje pravidlá sveta, hovorí o človeku niečo, čo odhaluje to, ako bol stvorený: „... nie je dobré, aby bol človek sám.“ Stáročia sa tieto slová používajú v kontexte manželstva. Implikácie tejto pasáže však siahajú za manželský vzájom a odhalujú nám, že Boh nás stvoril pre komunitu. Ak je tento svet stvorený trojedínym Bohom, potom skutočný život tvoria vzťahy lásky. Boh nás stvoril s hládom po vzťahoch – po vzťahu s Ním a s ľuďmi (podľa Ježiša o tom hovorí 37 kníh Starej zmluvy). V našom najhlbšom jadre sme bytosti, ktoré potrebujú vzťah. Naša duša nemôže prosperovať bez spoločenstva s inými. Áno, všetci máme rôzne vzťahové potreby, ktoré sú určované našou povahou; ale nikto z nás by nemal žiť osamote. Ako hovorí citát často pripisovaný Shakespeareovi: „Nikdy som nepoznal nikoho, kto bol izolovaný, osamotený, bez kontaktov alebo hlbokých vzťahov – a žil radosťný a zmysluplný život.“ Napriek tomu sa viacerí z nás rozhodli takto žiť. Žijeme život s ľuďmi, ale so žiadnymi ho hlboko nezdieľame. Lenže tak, ako sa vlk snaží oddeliť ovcu od stáda a potom na ňu zaútočiť, aj diabol poľuje na nás tak, že nás izoluje. Samota je diablovej hra a aj hriech je rád osamote.

Riešenie tohto problému spočíva v tom, že začneme cieľavedome tráviť čas s malým počtom ľudu. Myslím si, že sa potrebujeme vrátiť k modelu malých skupinek. „Vrátit“, pretože podľa knihy Skutkov boli malé skupinky dôležitou súčasťou prvotnej cirkevi. V knihe Skutkov v 2. kapitole hned po tom, ako máme záznam o troch tisícoch obrátených, máme vymenované aktivity, ktoré charakterizovali stretnutia kresťanov. Lukáš hovorí, že sa napríklad „venovali... bratskému spoločenstvu“ (v. 42), trávili spoločne čas „deň čo deň“ a „spoločne jedávali vo svojich domoch“ (v. 46). Toto má podobu malej skupinky. Toto je niečo iné ako udalosť cez týždeň, kde jeden káže, pári ďalších hrá na nástrojoch a ďalší hovorí oznamy. Autentická komunita vzniká v kruhu malého počtu ľudu, ktorí sa rozhodli žiť svoje životy spolu. Malé skupinky hrali dôležitú rolu v živote prvej cirkevi. (Niektorí si myslia, že práve toto je jeden z dôvodov jej úspechu. To, že vytvárala priestor pre autentickú komunitu, kde sa kresťania mohli povzbudzovať vo vieri a ovplyvňovať svoje okolie). „Kresťanská láska je konečná apologetika,“ hovorívali puritáni. Pred pár mesiacmi stránka Outreachmagazine zverejnila názvy 100 najrýchlejšie rastúcich zborov v USA za rok 2017.

V prvej dvadsaťte bolo 17 zborov, ktoré majú svoju službu založenú na malých skupinkách.

Napriek odlišnosti kultúrneho kontextu je to niečo, čím sa chceme inšpirovať v mojej službe.

Niekde som čítal, že dnes je lacnejšie kúpiť si nové šaty, ako si dať zašiť staré. Tak je to často aj

s našimi vzťahmi. Malé skupinky však vytvárajú priestor pre budovanie vzťahov do hľbky. Každý chce zažiť skutočnú komunitu a priateľstvo, ale to si vyžaduje obetu, čas, peniaze, odpúšťanie a autentickú lásku, ktorá sa prejavuje vtedy, keď pozveme iných do našož života. Vyžaduje si to záväzok, ochotu otvoriť sa voči iným. Vstúpiť do takejto skupinky si vyžaduje odvahu, a hoci to nie je ľahké, musíme to urobiť. Musíme preto, lebo Kristus to urobil pre nás. Iniciatívne nás pozval do blízkeho vzťahu, ktorý si vyžadoval obetu, smrt a potupu, ale vďaka tomu s Ním dnes môžeme zažívať radosť, pokoj, naplnenie, odpustenie a lásku.

Je možné, že vo vašom zbere nefunguje žiadna malá skupinka, alebo že v nom nie sú oslnivé osobnosti, ktorých názory vyhľadáva tlač. Ibaže každý z nás je Bohom utvorený jedinečne a daný do konkrétnej doby, mesta a zboru. Ľudia v tvorom zbere tam nie sú náhodou. Ty tam nie sú náhodou. Boh vás dal dohromady, aby ste mohli kráčať na ceste za Nim. Spolu. Keď začnem žiť v malej skupinke, po čase si uvedomíš, že to, čo robíš pre pári ľudí, bude mať vždy väčší potenciál ako to, čo urobíš pre mnohých. Viac času s menej ľuďmi znamená väčší efekt pre Božie kráľovstvo. Stař sa súčasťou takejto skupinky, alebo sa pokús vytvoriť si ju. Pozvi tam ľudí, od ktorých sa chceš učiť, a počúvaj ich. Pozvi tam niekoho, koho chceš spoznať alebo komu môžeš pomôcť. Stretnavajte sa raz týždenne a čítaťte spolu knihu. Alebo Knihu. Zmena života sa odohráva v kruhu. Nemáš poňatia, čo môžeš získať. Čo môžeš dať. Teraz chod a bud' blízšim niekomu, kto je iný ako ty...“

Richard Nagypal

Pred mnohými rokmi prišli za mnou naši spievajúci mládežníci (mládežnícky spevokol I. zboru BJB v Bratislave) s nápadom, že by chceli nacvičiť jeden americký muzikál, a či by som im k nemu neurobil slovenský text. Keďže neviem po anglicky, preložili mi ho a ja som slovenské slová vtesnali do predložených nôt. Muzikál nacvičili a boli sme ním celkom nadšení. Mne však stále chodilo po mysli, či si nemôžeme urobiť nás vlastný slovenský pôvodný muzikál. Taký, ktorý by bol úplne podľa našich predstáv a našich možností. V tom čase ma osloivil Ježišovo podobenstvo O mŕnootratnom synovi. Nie len ako príbeh, ktorý môže aktuálne oslovíť hrievného človeka, ale ako taký, čo priamo oslovil aj mňa. Niekoľkokrát som si ho prečítal, ako je zapisaný v Lukášovom evanjelii v 15. kapitole a o chvíli bol už muzikál na svete. A to sme ešte netušili, že týmto počinom naštartujeme celé niekoľkorocné muzikálové obdobie.

V tomto mojom príspivku nechcem rozprávať o obsahu samotných muzikálov, lebo stačí si na YouTube napišať názov niektorého z nich (Stratený syn, V znamení Vodnára, Strom, Zasľubená zem) a každý si ich môže pozrieť od začiatku až do konca. Dnes chcem priblížiť niečo z toho, čo sme spolu s mladými prežili, čo táto spoločná služba pre nás znamenala a čím obohatila nielen našich divákov, ale aj nás samotných. Hned na začiatku som si uvedomil, že naši spievaci sú sice po spievacej stránke vynikajúci, ale po pohybovej úplne drevá. A niet sa tomu ani čo čudovať. Za totality sa v zhromaždeniach spievalo tak, aby nikto svojimi pohybmi ani náhodou neznesvätil obsah spievaneho slova. Ak ste žili v tej dobe, viete, o čom hovoríme. A tak sa nám pohyb pri speve stal úplne cudzi.

Kedže sme s muzikálovou tvorbou nemali žiadne skúsenosti, požiadal som vyštudovanú herečku Hanku Gallovú (foto dolu), či by nám s tým neprišla pomôcť. Hanka bola katolíčka a zoznámil som sa s ňou pri režírovaní detského muzikálu v evanjelickej kostole v Petržalke. Poprosil som ju, či by nám nechcela venovať svoj čas i skúsenosti a nedala nášmu snaženiu punc pozneratenosti. Hanka bola ochotná a prišla hned na prvý nácvik.

Ked som ju predstavoval, všetci mladí boli nastúpení na pódiu. Hanka sa hned chytla do práce. Vtom však jeden z mládežníkov zakriačil: „My sa najprv chceme pomodliť!“ Hanka spozornela a pohotovo zareagovala: „Dobre, ja počkám.“ Priznám sa, že to som

Dobre, ja počkám

nečakal, a myslím, že málokto z prítomných. Vyznalo to tak, že ona sa do toho zapojiť nemieni. Hned po modlitbe Hanka požiadala mládežníkov, aby jej ukázali svoju predstavu o muzikáli. Mladí sa rozdelili na dve skupiny s tým, že jedna bude spevácka a tá druhá bude pohybmami posúvať dej dopredu. „Tak to nie!“ zvolala Hanka. „Všetci budeť súčasne aj hrať, aj spievať.“ V sále to zašumelo: „Ako môžeme spievať a tak chodiť po pódiu?“ „Celkom jednoducho. Vedť to skúste!“ nedala sa Hanka. Ozaj sa to dalo a po niekolkých nácvikoch to bolo už úplne prirodzené.

Ked si predstavíte, že všetko je potrebné dôkladne nacvičiť, bolo treba absolvovať obrovské množstvo nácvikov. Mladým to pomaly začalo liezať na nervy. Stále dokola to isté. A tak, aby si to uláhčili, začali vymýšľať rôzne vtipy, ktorími sa navzájom bavili. Raz hlavný predstaviteľ Strateného syna – Kvetó – a jeho priateľka Janka spievali svoj záľubný duet. Boli otočení chrbotom k ostatným a pomaly sa k nim približovali. Vtedy si Rado všimol, ako sa rukami navzájom držia poza chrbot za pási. Rado to nevydržal a potajomky pristúpil odzadu ku Kvetovi a v blízkosti Jankinej ruky ho pohladal po nohaviciach v mieste, kde chlapci nosia v zadnom vrecku peňaženku. Rado sa potom rýchlo vrátil medzi ostatných a tváril sa prinajmenšom neurčito. Kvetó to však pochopil ako Jankin dotyk a prudko obrátil hlavu k nej. Ona však

Keď sa takéto niečo stalo v nácvikoch tesne pred dôležitým vystúpením, boli sme zo začiatku s Hankou nešťastní, že sa dosťažne nesústredia na to, čo spievajú. V skutočnosti to bolo len malé potrebné rozptýlenie a o chvíľu, na vystúpení, bolo už všetko v poriadku s ich maximálnym sústredením a plnou väznosťou.

Raz sa to napríklad prejavilo pri sólovom speve Kvetá. Bola to jedna z najdôležitejších piesní muzikálu. Stratený syn v cudzine príde o všetko a tu si spomenie na bohatstvo otcovho domu. Vtedy technik spustí playback a po pári nevýrazných a pomaly sa striedajúcich akordoch začne stratený syn spievať: „Otec môj, či myslíš na mňa viac, ako ja na teba?“ Kvetó vždy perfektne nastúpil v potrebnú chvíľu. Tak aj vtedy v Dome kultúry v Pezinke. Začala hudba a po chvíli aj Kvetó: „Otec môj, jooooo, otec môj...“ Vedel som, že je zlé. Vypadol mu text. To najhoršie však

Jana Makovinová a Kvetó Boltížiar

absolútne nič netušila a zaľubene spievala ďalej. Kvetó sa potom obzrel aj na ostatných a vtom už celý kolektív nevydržal a vybuchol smiehom.

Dievčatá z muzikálu Stratený syn

né puto. Vďaka spoločnej službe na vinici Božej sme boli navzájom posilňovaní a požehňávaní. Raz som sa pokúsil ponúknut jez jej prácu finančnú odmenu. Rozhodne to odmieta zo slovami: „Ja som pri vás došla oveľa viac, ako som vám sama dala.“ Potom nás zavolali do kresťanskej televízie NOE v Ostrave, aby s nami tento muzikál natočili. Bolo treba ísť dohodnúť podmienky, tak som prišiel pre Hanku autom pred jej dom. Ked nastúpila, predtým ako som naštartoval, som sa modlil za užitočnosť plánovanej cesty a ochranu na nej. V Ostrave sme všetko dohodli a sadli sme do auta na spatičnú cestu. Ked som naštartoval, Hanka sa na mňa pozrela a povedala: „A modliť sa nebudeš?“ Snažil som sa jej vysvetliť, že som sa modlil ráno, a to predsa platí na celý deň. A hned som jej ponúkol možnosť: „Hanka, ak chceš, pomodli sa Ty.“ Ešte aj teraz mám zovreté hrdlo, presne ako vtedy, pri jej modlitbe. Akoby svojimi slovami vďačnosti zhrnula celé to obdobie okolo tohto muzikálu a všetko nastávajúce zverovala s detinskou dôverou a odovzdanostou do Božích rúk. Ako som sa neskôr dozvedel, Hanka potom pracovala aj vo svetskej škole a tam ona sama deti, ktoré mala na starosti, viedla k modlitbe. Všetko nech je na Božiu slávu.

Slávo Kráľ

Môj krst

Tento deň – deň môjho krstu – je pre mňa naozaj výnimočný a zapíše sa hlboko do môjho srdca. Každý človek má svoju minulosť. Tá moja ma formovala až do času, keď do môjho života vstúpil Pán Ježiš. Vyrastala som v tradične veriacej rodine, kde sa ma snažili viesť k duchovnému životu. Predpokladala som, že majú vztah s Pánom Ježišom, nakolko som si mysla, že na to, aby som mala s Ním vztah, stačí ísť v nedele do kostola. Avšak v mojom vnútri bola vždy potreba niečoho hlbšieho. Snažila som sa to hľadať. Nevedela som, že potrebujem zmenu vo svojom živote, nepočula som Boží hlas, ktorý ma volal k sebe. Žila som vo svojej nepriznanej hriešnosti.

Môj očko zomrel, keď som bola maličká. Nikdy som nemala možnosť spozať ho, keďže odišiel tak skoro. Bolest z jeho odchodu a neprítomnosti v mojom živote bola stále živá, i keď som to nedávala najavo. Keď sa mama vydala druhýkrát, mysla som si, že sa môj život zmení lepšiu, ale nebolo to tak. S otčimom sme si k sebe nenašli cestu. Roky môjho dospevania boli veľmi nepríjemné. Navonok som pôsobila vyravnane a sebaisto, no vo vnútri ma zožierala nenávist, hnev a závisť. Túžila som len po jednom – aby ten, kto zabil môjho otca, dostal zaslúžený trest. Mala som problém akceptovať mužov, chcela som sa im vyrovnat. Veľmi dlho som žila v presvedčení, že vydat sa nie je to, čo chcem. No túžila som vedieť, ako sa bude vyvíjať môj život v budúcnosti. Nehľadala som pravdu v Písme – Božom slove, ale v horoskopoch a iných veciach, a pritom som sa považovala za veriacu. Bolo

to ľažké obdobie. Práve v tom čase som spoznala muža, ktorý sa stal môjim priateľom. Neskôr som sa vyrovala so smrtou svojho otca a dokonca som odpustila aj jeho vrahovi. Ešte som to sice nevedela, ale stalo sa to tesne pred tým, než som sa rozhodla odovzdať svoj život Bohu. Na svojom prvom pracovisku som spoznala dve ženy, moje vtedajšie kolegyne a dnešné kamarátky a sestry z tohto cirkevného zboru. Keď začali rozprávať o Bohu, najmä jedna z nich, tak som pocítila, že aj ja by som chcela mať taký blízky vztah v Ním; vedieť hovoriť o Bohu ostatným ľuďom; nehanbiť sa. Začala som sa s nimi stretávať a ony mi ukazovali cestu k Pánu Ježišovi. Raz, keď som bola doma sama, rozhodla som sa, že svoj život odovzdám Bohu. Bala som sa pekla. Modlila som sa a plakala, lebo som pochopila, že som hrievná a že nikto iný to nezmiení, jedine Ježiš. Potom som čakala, čo sa stane. Zrazu ma premkla pokora a pocítila som obrovskú úlavu. No túžila ma predstava a obava, čo sa stane s môjim priateľom Petom, lebo on neboli veriaci. Tužila som, že moje rozhodnutie odovzdať život Pánu Ježišovi spôsobí nezhody. Vedela som, že v Biblia je výzva: „Netahajte jarmo s neveriacimi.“ Chcela som, aby spoznal Ježiša, ktorý by zmenil jeho život, tak ako zmenil ten môj. Modlievali sme sa za neho s kamarátkami a snažila som sa ho nejak prinútiť, aby uveril. Chcela som ho vlastnými silami zmeniť z neveriacoho človeka na človeka odovzdaného Bohu. To, že som sa zaňho modlila, bolo dobré a správne, ale nemala som ho nútiti k viere. Pán Boh mi ukázal, že to nie je správne, no pochopila som to až vtedy, keď som z toho všetkého bola do krajinosti vyčerpaná a premknutá silným strachom, ktorý hraničil

Svedectvo Petry Nagyovej, ktoré odznelo pri krste v Košiciach dňa 1. 4. 2018

Věřím, že tento okamžik byl v Božím plánu

Pocházím z nevěřící rodiny. Svůj život před tím, než jsem uvěřil, bych popsal jedním slovem - **CHAOS**. Tím, že se moji rodiče rozvedli a následně jsem byl v péči matky, která mou výchovu dost zanedbávala, můj život nebyl příkladný a chování už vůbec. To byl nejsípší důvod, proč jsem jako malý začal kouřit a měl možnost vyzkoušet i drogy. Časté hádky, urážení, lhání a nedůvěra byly důvody, proč jsem nebyl spokojený v životě. Vzpomínám si i na chvíle, kdy jsem přemýšlel o smyslu života a proč tu vlastně jsme. Když jsem na tyto otázky nenacházel odpověď, dostával jsem se často do deprese, které občas vedly k myšlenkám na sebevraždu. Jeden ze zlomových okamžíků v mé životě bylo to, když jsem se dostal do péče otce, který byl na výchovu důslednější. **Věřím, že tento okamžik byl v Božím plánu.** Moje chování, známky a další věci se rázem změnily. Měl jsem možnost si více užívat života a rozvíjet se.

Po příchodu na střední školu to bylo ještě lepší. Avšak jednou nám bylo oznámeno, že z důvodu blížících se akcí bude zkrácený týden (měl být u nás ve škole Exitour). Bylo nám řečeno něco málo o nějakém koncertu a přednáškách. Zprvu jsem byl nadšený, ale jakmile jsem se dozvěděl, že jedna z přednášek bude na téma Bible, moje nadění kleslo. Přednáška mě nejdřív vůbec neohromila, co mě ale ohromilo, byla krásná slečna sedící kousek ode mne. Nemohl jsem z ní spustit zrak a hned jsem se s ní chtěl seznámit. Po krátké prezentaci nás rozdělili do skupinek. Já se dostal do skupinky s Viktorem a Beňou. Moji dva spolužáci, kteří byli taky ve skupince, ihned ztratili zájem o jakoukoliv spolupráci. Četli jsme příbeh o marionetném synu, který mi byl následně vysvetlen, a dozvěděl jsem se

o tom, že v Bibli mohu najít hodně odpovědí. Měl jsem z toho radost. Ke konci přednášky jsem byl Viktorem pozván na večerní koncert. Zvažoval jsem, jestli přijdu, ale nakonec jsem se rozhodl, že půjdu, hlavně abych se seznámil s tou krásnou slečnou.

Přišel jsem dřív, abych mohl připadně pomoci s přípravou. Místo toho jsem se ale dostal do řeči s Ondrou, který se zajímal o příbeh, který jsme četli a různě se mě vyptával. Na koncertu byla velmi zajímavá atmosféra. Ke konci koncertu se zpěvák kapely začal modlit a dal výzvu, že kdo by chtěl přijmout Ježiše do svého života, at zvedne ruku. V tu chvíli ve mě probíhal jeden z největších bojů a v hlavě mi létalo tisíce myšlenek. Uvědomoval jsem si, že moje rozhodnutí bude mít dopad na můj nynější i budoucí život, proto jsem to nebral na lehkou váhu. **Věřím, že v ten moment Ježiš pracoval v mé srdci.** Nakonec jsem se rozhodl, že chci ve svém životě změnu, že mě nebabí ten život, který žiji, a zvedl jsem ruku. Po chvíli jsme dali ruce dolů a bylo nám řečeno že ti, kdo zvedli ruku, at jdou dozadu. Mezi lidmi se utvořila cesta a já věděl, že bych tam měl jít. Když jsem konečně sebral odvahu, spatřil jsem Victora s výrazným úsměvem na tváři. Když jsem za ním přišel, předal mi obálku a pozval mě na zítřejší akci. Plný radosti jsem pozván hned přijal. Hned, co jsem dorazil domů, jsem ji otevřel a našel tam mimо jiné i Bibli. Otevřel jsem si ji a začal si číst. Díky Pánu Ježiši se mi změnil postoj srdce (jako bych dostal nové). Konečně jsem dostal odpověď na to, proč tu vlastně jsme. Poznal jsem někoho, komu můžu vždycky věřit a kdo mě miluje i přes všechno, co o mě ví. Vždycky, když si na tento okamžik vzpomenu, zmocní se mě radost a děkuji Pánu za to, že jsem mohl uvěřit a mimo jiné poznat i spoustu super lidí. **Kristova lásku, to je to, co mě naplňuje a dodává mi odvahu a sílu v pokore sloužit Pánu Ježiši.**

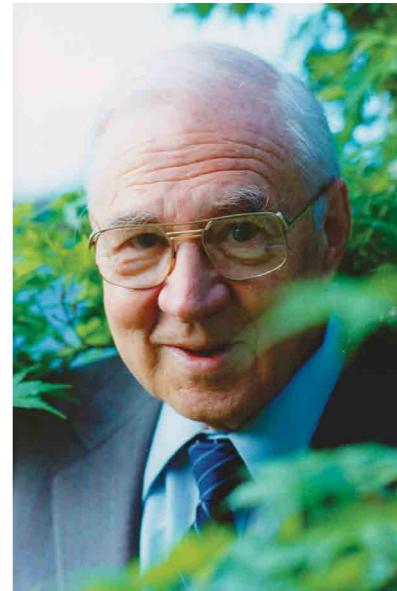
Tomáš Valíček (Šumperk)

so stratou zdravého úsudku. Viem, že ak by som nemala Boha, tak si siahnem na život. V mladosti, keď mi bolo najhoršie, som na to pomýšala. Zdôverila som sa kamarátke, ktorá ma zaviedla za bratom Dodom, kazatelom zboru, aby som sa s ním porozprávala. Bola som veľmi prekvapená, keď môj priateľ Peťo, presvedčený, že je to mnou dosť zlé, išiel tiež, aby zistil, kto je ten kazatel, za ktorom idem. Na počudovanie sa jeho postoj po rozhovore s kazatelom zmenil. Jeho zmenu som zbadala najmä vtedy, keď moja rodina ostro vystupovala proti mne, že som začala čítať Písmo a chodiť na kázne do iného kostola, ako oni schvalovali. Priateľ ma neodsudzoval a neskôr občas išiel so mnou, pretože, ako sám vravel, dobre sa tu cítil. A tak sa nakoniec stalo, že sme si tu minulý rok povedali spoločne svoje ÁNO, napiek nesúhlas mojej rodiny. Vidím na sebe a aj na ňom, ako nás Pán Boh mení, sme s Ním šťastní a Pán Ježiš je tmealom našej rodiny. Každý deň mi ukazuje svoju lásku a milosť a je len na mne, či Ho budem nasledovať. Aj ja, aj môj manžel chceme kráčať za Ním a veríme, že môj dnešný a jeho budúci krst je len začiatok cesty s Ním.

Príbehy doktora z džungle

Misionár Paul White je v Austrálii známy ako Doktor z džungle.

V tridsiatych rokoch minulého storočia sa stal kresťanom a rozhadol sa pre štúdium medicíny, ktorí chcel uplatniť v misijnnej práci. V roku 1938 s manželkou a malým synom odcestovali do Tanganyiky (dnešnej Tanzánie), kde pracoval ako lekár. Neskôr sa však pre vážne ochorenie manželky musel vrátiť do Austrálie, kde sa rozhadol hovoriť o Kristovi iným spôsobom. Jeho predstavosť ho doviedla k dovedene zaznávanému médiu – komiksu. V šesťdesiatych a sedemdesiatych rokoch výšlo niekoľko zväzkov kreslených

pribehov o zvieratkach z džungle. Dobrodružstvá, ktoré zažívajú, môžu pomôcť detom (a nielen im) v poznaní biblických pravd. Prednedávnom tieto komiksy vysli v slovenčine a potešia, zabavia a poučia deti každého veku.

Zborová dovolenka

Božie slovo jednoznačne hovorí, že pre zdravý vývoj a rast cirkevi Kristovej, a teda aj zborového spoločenstva, je nevyhnutné budovanie vzájomného spoločenstva veriacich v Krista. Božím cieľom je, aby sme svoj život viery zili spolu, aby sme zdieľali svoje životy na rôznych úrovniach všedného života. Prvá cirkev takto žila, a aj preto sa stala prítažlivou pre tento svet (Sk 2, 44 – 47). V našom zborovom spoločenstve tiež hľadáme spôsoby, ako budovať naše vzťahy, a tak na začiatku tohto roka vznikla myšlienka spoločnej zborovej dovolenky pri mori. Po prvých výzvach bolo zrejmé, že

bude náročné dať dokopy taký veľký počet ľudí, určiť termín, ktorý by všetkym vyhovoval, a nakoniec miesto, ktoré by uspokojilo predstavy toľkých ľudí. Ale stalo sa.

Nakoniec nás do Talianskeho Lignana išlo až šesťdesiat jeden. Boli sme svedkami toho, že láska Kristova a túžba stráviť spolu jeden týždeň v spoločenstve bratov a sestier, stredné srdce a ruky boli silou, ktorá pomohla prekonáť rôzne prekážky a osobné záujmy. Okrem toho, že sme si vychutnávali chvíle oddychu pri mori, pri športoch, bicyklovaní, prechádzkach, spoločenských hrách, rozhovoroch, sme mali každý večer zhromaždenie „pod stanom“, kde sme oslavovali nášho Spasiteľa Ježiša Krista piesňami a modlitbami. Spoločne sme v Božom slove študovali Božie mená a hovorili sme o tom, ako nám Boh postupne odhaloval seba samého, svoj charakter, konanie a dielo aj svojimi menami, až sa nám s konečnou platnosťou osobne zjavil v tom mene, ktoré je nad každé meno: v Ježišovi Kristovi. Bola to príležitosť rásť v poznávaní Toho, ktorý má meno prediné, ktorého meno nevybledne a nezničí ho časub zub, ktorého meno je najkrajšie... meno Ježiš. Prežili sme tak pravdu slova Žalmu 133, 1: „Hľa, aké dobré a milé je to, keď bratia (a sestry) spolu v jednote bývajú“ (Ž 133, 1).

Zbor v Bernolákove

Podpořte nepálské studenty biblických škol

Sbory v Nepálu a mezi Nepálci v Indii rychle rostou a mnohé sbory a misie vyhlíží lidi připravené ke službě. Vzniká tak obrovská potřeba vzdělávat mladé lidi pro službu.

- Vhodné i pro sbory a firmy.
- Měsíční částka podpory je 500–1600 Kč.
- Poskytujeme 4 pravidelné zprávy ročně od podporovaných studentů.
- Studenti jsou po ukončení studia velkým přínosem pro nepálské věřící.

Co poskytne podpora studentům

- školné
- ubytování a stravu
- kapesné na školní rok
- jednu cestu domů na zimní a letní prázdniny (druhou cestu hradí rodina)
- lékařskou péčí (je-li třeba)
- pojistění
- příspěvek na knihy
- malý vánocní dárek a malý dárek k promoci

Nadace Mezinárodní potřeby

Vinohradská 909, Česká Třebová, tel. 483 394 202, 732 373 573

Web: www.mezinarodni-potreby.cz > Další projekty > Nepálští studenti biblických škol
e-mail: nadace@mezinarodni-potreby.cz

NÁDEJ PRE DETI NEPALU

Dávame nádej deťom, ktoré ju nemajú. Ako?

- a) V minulom roku, sme poskytli štipendium 30+ deťom, aby mohli študovať a dostať seba aj svoje rodiny z chudoby.**
- b) Sirotám dávame domov v detskom domove, aby mali strechu nad hlavou a neskončili na ulici.**
- c) Ale hlavne, im zvestujeme evanjelium.**

Pridajte sa k nám pravidelnou podporou na číslo účtu:

Iban: SK 9811110000001376882018

SK účet: SK49090000000000242201622

CZ účet: 2101481850/2010

Variabilný symbol: 1111

Ak by ste radi podporovali konkrétné dieťa, kontaktujte nás na: info@hopeforkidsnepal.org

100% z vášho finančného príspevku ide na podporu detí.

Inzercia

Příběh ve fotografi, aneb „Fotografujeme s Biblí“

Můžete nám také poslat svůj příběh a fotografi. Rádi jej uveřejníme. Posílejte také svoje fotografie, které vás zároveň inspirovaly a připomněly nějakou myšlenku z Bible.

Redakce

INZERCIA

Maľovanie interiérov kostolov, obnova fasád a reštaurovanie. Oprava a ladenie organov.

Pokrývanie kostolných striech a veží. Aj na území Českej republiky. Ponúkame zľavu, 100 % kvalitu a dlhorčnú záruku.

Kontakty: e-mail: reart007@gmail.com

Tel.: +421 35/659 31 39,

+421 905 389 162, webové stránky:

www.reart.eu

Tvárou v tvár

Každé ráno, keď som prechádzal okolo slnečnicového pola, bol som nadchnutý krásou, ktorá navodzovala radosť a vďačnosť v mojom srdci. Teplé slnečné lúče ožarovali žltohnedé hlávky slnečníc otáčajúce sa k slnku, zdroju svetla.

Je to nádherné prievranie nášho ľudského vztahu k Stvoriteľovi - Svetlu sveta. V Biblii je Božia tvár vnímaná ako sláva a prítomnosť Boha. V mnohých žálmoch zaznieva prosba a túžba, aby Hosподin neskrýval svoju tvár pred svojím ľudom. Hospodin neskrýva pred nami svoju tvár, ale zakrývajú ju naše hriechy. Keď na záver zhromaždenia brat kazateľ cituje požehnanie (4M 6, 24–26): NECH ŤA POŽEHNÁ HOSPODIN A NECH ŤA OSTRÍHA, NECH DÁ HOSPODIN SVIETIŤ NA TEBA SVOJEJ TVÁRI A NECH TI JE MILOSTIVÝ. NECH POZDVÍHNE HOSPODIN NA TEBA SVOJU TVÁR A NECH TI DÁ POKOJ, tak sa v duchu modlím, aby sa to týkalo mňa osobne. Slnečnica nastavuje svoju tvár k slnku a prijíma cez slnečné lúče silu, aby mohla rásť a prinášať úrodu. „Odkukávajme“ od slnečníc, prijímajme od nášho dobrého Boha skrze Jeho Slovo tie najlepšie živiny pre svoj život.

V. Malý

Témata vydání časopisu Rozsévač/Rozsievač 2018

Číslo 11 2018 – Inspirující bohoslužby

Číslo 12 2018 – Vánoce

Číslo 01 2019 – Miluj Hospodina svého

Uzávěrka 10. 9. 2018

Uzávěrka 10. 10. 2018

Uzávěrka 7. 11. 2018

Nepál – církev tu žije jako za doby působení prvních apoštolů

Nadace Mezinárodní potřeby podporuje vzdělání a duchovní péči pro stovky dětí v šesti chudých zemích světa (Dálková adopce PLUS®). V ČR díky dárčům podporujeme křesťanské lektory přednášející na českých školách na důležitá životní téma (program Zdravá mládež).

Jedním z našich dalších projektů, do nichž se může kdokoliv finančně a modlitebně zapojit, je podpora studentů biblických škol z Nepálu. Pojdte se s námi na chvíli podívat do jedné z nejchudších zemí světa.

Himaláje, Mount Everest, sesuvy půdy a hinduismus jako státní náboženství. Takový je Nepál, malá země mezi Čínou a Indií. Žije zde 30 milionů lidí. Osmdesát procent z nich vyznává hinduismus, 10 % buddhismus. Téměř polovina Nepálců je negramotná a stejně množství nemá zaměstnání.

Čtvrtina lidí žije pod hranicí chudoby. Po přechodu z monarchie k demokracii země posledních 10 let hledá cestu k politické stabilitě. Říká se, že ještě v roce 1950 byste v Nepálu nenašli křesťana. Dnes se jejich počet odhaduje na jeden milion. Nepálská církev je tak jednou z nejrychleji rostoucích na světě. Věřící byli zpočátku vystaveni tvrdým represím, ale politické uvolňování postupně situaci zlepšilo. Přesto zákon, zakazující „podněcování ke konverzi“ (tj. k obrácení se na jinou víru než hinduismus) stále platí. Právě v této zaostalé chudé zemi najdete mnoho míst, kde evangelium ještě nebylo zvěstováno. Evangelisté a místní misionáři podnikají dlouhé cesty do vzdálených vesnic. Chodí dům od domu a vyprávějí o Bohu a jejich slova doprovázejí záhrady předpovězené Ježíšem Kristem: uzdravení nemocných, vyhnání démonů. Nepálská realita tak často připomíná doby působení prvních apoštolů.

„Paní Kabita vyrostla v buddhistické rodině. Má tři syny a manžela, který pracuje jako řidič autobusu. Kabita se dříve věnovala malé farmě s prasaty a zahradnictví. Najednou velice zle onemocněla. Byla převezena do nemocnice, kde za léčbu utratila obrovské sumy peněz, musela dokonce prodат svou farmu.

Lékař ji provedli nejlepší vyšetření, ale nemohl zjistit příčinu nemoci. Problémy byly každým dnem vážnější, a proto ji převezli do jejího rodného domu. Jelikož její rodiče příčitali tuto nemoc nepřízně bohů, obětovali zvěří oběti bůžkům a bohyním. Šamani se jí snažili uzdravit, ale výsledek se nedostavil. Jelikož její manžel nevěděl, co dělat, rozhodl se povolat pastora, který sloužil v blízké vesnici. Ten je navštívil a sdílel evangelium s celou jejich rodinou i sousedy. Poté přivedl Kabitu do naší

Podpora je i vztah

Studium biblické školy pomůže mladým dospělým lidem k lepšímu zakotvení v biblické věsti. Připraví je pro službu v církvi a pro službu lidem ve svém okolí. Mohou pak pomáhat tisícům dalších potřebných lidí. Dárci z ČR mohou skrznadaci pod-

porovat konkrétního nepálského studenta biblické školy. Dárce podporuje „svého“ studenta pravidelnou měsíční částkou ve výši 500–1600 Kč, ideálně po celou dobu tří- až čtyřletého studia. Podporovaný student posílá svému dárci nejméně čtyři zprávy ročně. Obvykle jsou to dopisy, jednou ročně fotografie.

Dárce může svému studentovi také psát a často vzniká krásný vztah, kdy se oba za sebe nazývají modlí, každý na jiném konci světa. Projekt se dobře osvědčil a probíhá už od roku 1997.

Chcete-li podporovat některého z těchto studentů a tak pomoci nepálské církvi, navštívte www.mezinarodni-potreby.cz, rubriku Další projekty – Nepálští studenti biblických škol.

Děkujeme vám!
Nadace
Mezinárodní potřeby

ŠŤASTNÝ ČLOVEK

Ondrej Betko

Niekto si myslí, že som šťastný človek.

Že nič mi nechýba, že všetko mám.

*Že život môj je samá radosť
a bolest vôbec nepoznám.*

*A ja, ked' príde večer, ked' som sám,
nestačím slzy zotierat'
a tíšiť bolest', ktorá hryzie,
chcela by srdce roztrhať!*

*Ja roním slzy, hriechmi štvaný,
ktorými denne zomieram,
ktoré mi ako ostré šípy
spôsobia denne tolko rán.*

*Ja roním slzy, že som slabý,
ked' príde diabol v bojoch dňa,
ked' príde satan usmievavý
a pýta srdce odo mňa.*

Niekto si myslí, že som šťastný človek.

*A ja som uskutku ním!
Ved' na môj pláč mi odpovedou
spasenie dáva Boží Syn!*